

5. Titan

Uběhlo pár dnů a při jedné snídani se Kapitán Blázen zeptal Franka.

„Franku, jak to vypadá s vysílačkou?“

„Kakapitáne, včera jsem dodokončil opravu. Nenejvětší ssraní by bylo ss anténím kakabelem. Toto sesem sese mamálem poposral. Je je ččas vyvzkoušet vyvysílat,“ koktavým hlasem odpověděl.

„Dobře, Franku. Zvedni prdel a jdeme. Kokote, pojď taky,“ řekl Blázen a zvedl se od stolu.

Došli do velínu, Kokot se usadil v křesle obsluhy vysílačky, Frank vedle něj a Blázen postával za nimi.

„Můj vůdce, uvidíme jestli se nám s Frankem podařilo vysílací systém zprovoznit. Nejvíc času zabralo protáhnout drát anténními kanálky ve skále nad námi. Budeme ale mít skvělý poslech pozemských rozhlasů a možná i spojení s blízkým vesmírem. Dovolil bych si navrhnout místo pokusu o kontakt pozemské stanice, zkusit spojení s retranslační stanicí, která se nachází na optické trase směrem k Polárce. Anténa byla během výstavby zaměřena právě jejím směrem. Je to ale pár stovek let, kdy tam ta stanice byla a jaký je její současný stav skutečně nevím.“

„Proč bychom neměli kontaktovat pozemskou stanici? Rád bych mluvil se Starým přítelem, jestli našel zázilku,“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, z jednoho prostého důvodu. Mohli by nás snadno lokalizovat pomocí triangulace.“

„A myslíš, že když kontaktujeme nějaký satelit někde v hlubokém vesmíru, že nás nebudou moci vysledovat?“ opáčil Blázen.

„Můžou, ale bude jim trvat dlouho než identifikují zdroj vysílání. Stejně si nás ale nevšimnou, protože nejdříve odešlu pouze základní příkazy a počkáme, jestli se retranslační stanice ozve. Pokud ano, vyšlu sekvenci příkazů pro stanici na Titanu a uvidíme zda-li dostaneme odpověď. V televizi nic neříkali o tom, že by Saturn zmizel z vaší oblohy, tak předpokládám, že ještě vytěžen nebyl.“

„To nemůžeš zapnout ten teleport a zkusit se spojit s protistranou?“ zeptala se Blázen.

„Můžu, ale nevrátí mi informace o životní podpoře na stanici, protože pokud existuje, jede v úsporném režimu a pokud je tam čistou náhodou posádka, mohli by nás uvidět v záznamech navázaných spojení,“ odpověděl Kokot.

„Dobře, ty jsi tady specialista přes vesmír, tak dělej jak myslíš,“ odsekl Blázen, nechal ho dělat, co bylo potřeba a začal balit joint.

Kokot s Frankem provedli několik servisních testů, aby prověřili technický stav, jestli někde senzory nediagnosticsují chybu a když bylo vše připravené, Kokot připravil první sekvenci k odeslání a zapnul energii do antén. V místnosti lehce problikla světla a na jednom z monitorů se ukázal vyzářovací diagram.

„Můj vůdce, připraven k odeslání,“ řekl Kokot a čekal na povolení.

„Vysílej.“

„Odesláno, teď musíme dvě až tři minuty počkat, zda-li přijde odpověď.“

Uplynuly tři minuty a stále žádná odpověď. Blázen pokařoval, Frank se věnoval diagnostice a studiu technologie. Kokot si mumlal nějaký projev Adolfa Hitlera a neprojevoval žádné známky nervozity.

Po další minutě se Blázen odvážil zeptat.

„Kokote, nějaká změna?“

„Zatím žádná, i když...“ sklonil se Kokot nad terminálem.

„Co i když?“

„Myslím, že něco přišlo, přepnu výstup na monitor,“ řekl Kokot a před nimi na velkém displeji se zobrazila sekvence kódů.

„Co to znamená?“

„Můj vůdce, máme odpověď. Řekl bych, že důvod, proč jsme na odpověď čekali tak dlouho, je v našem protokolu. Tady vidíte, že za ty roky verze komunikačního protokolu značně povýšila. Ještě štěstí, že jsou místní systémy izolovány, protože kdyby nám sem naskákali automatické aktualizace, tak bychom se posrali,“ lehce se pousmál Kokot.

„Jaký aktualizace?“ zeptal se Blázen.

„To je na dlouhý vysvětlování, ale v odpovědi je požadavek o povolení aktualizací. Kdybych je odmáčkkl, bůhví co by se nám sem nahrnulo za bordel. Nemůžeme riskovat, že některý nový aktualizace zkolabují na našem značně prehistorickém železe. Navíc by nás mohli najít. Zkusím do jaké míry je ještě podporován náš starý protokol. Nepotřeboval autorizaci, tak bychom se mohli zkusit se Saturnem spojit relativně anonymně,“ řekl Kokot a věnoval se klávesnici.

„Můj vůdce, odesláno. Na odpověď můžeme čekat až hodinu.“

„Okej, až přijde odpověď zavolej mi, půjdu si na chvíli lehnout,“ otočil se Blázen a zamířil k ubikacím.

Asi za padesát minut probudil Blázna Kokotův hlas.

„Přišla odpověď, asi byste sem měl jít, Můj vůdce.“

„Zvedám se a jdu,“ odpověděl Blázen, zvedl se z postele a zamířil zpět do velitelského stanoviště.

Tam už se o něčem přátelsky dohadoval Frank s Kokotem.

„Kakapitáne, už jste tatady,“ zahlásil Frank.

„Co máte?“ zeptal Blázen.

„Můj vůdce, odpověď ze stanice.“

„Co v ní píšou?“

„Nic nepíšou. Odpověděl automat. Ale samé dobré zprávy, navíc fingerprint podpisu naznačuje, že minimálně dva tisíce let nikdo na druhé straně nebyl.“

„A ty dobrý zprávy?“ zvědavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, podpora života funkční, stačí ji aktivovat, energetický zdroj stále běží.“

„Víc nic, Kokote?“

„Ne, navíc sem se neptal. Čím kratší zpráva, tím líp. Navrhoval bych aktivovat podporu života a pak vyzkoušíme transportér směrem Titan.“

„Kokote, dobře. Ať nás čeká jakéjkoliv průser, tento malý krok musíme udělat, protože znamená velký krok pro náš byznys,“ pronesl Blázen a zapálil připraveného jointa.

„Hotovo, za tři čtvrtě hodiny se sejdeme v transportní místnosti. Dovolil bych navrhnout, aby s námi šla Urgha s Pongem. Karlos bude ovládat terminál,“ řekl Kokot a zvedl se z křesla.

Kapitán Blázen dorazil asi s pětiminutovým zpožděním. V transportní místnosti již byla Urgha, Pong a Karlos, kterému dával Kokot nalejváru z oblasti dematerializace hmoty a jejího následného složení o několik miliónů kilometrů dále.

„Půjdu první, protože pokud nenaběhne podpora života, nebude mi vadit absence dýchatelné atmosféry. Navíc nevíme, jestli není stanice poškozená. Až se přepravím, zprovozním telekomunikační systém a pošlu zprávu o stavu prostředí. Pokud se něco podělá, snad se mi podaří vrátit zpět, beze mne jste v prdeli,“ vysvětlil svůj plán Kokot a pokračoval v řeči s Karlosem, na kterém bylo vidět, že dostal lekci fyziky, která ještě nebyla úplně pozemskými vědci prozkoumána.

„Karlosi, snad si pochopil aspoň část z toho, co sem ti vysvětlil, protože jestli něco poděláš, poděláš to pořádně. Pamatuj si, celý proces je automatický, nejdřív zmáčkneš červené tlačítko, potom modré a nakonec zelené. Je to celé jasné?“

„Myslím, že jo. Akorát, až se vrátíte, hm, budeš mi muset vysvětlit pár drobností z té Demeterovy rovnice. Ne zcela přesně chápu všechny její proměnné, jak předmět zmizí je mi celkem jasný, ale jak se znova objeví ve stejné podobě na jiném místě, to už mi tak jasný není,“ nahlas přemýšlel Karlos.

„Až se vrátíme, zvědavý tvore. Nyní je před námi cesta do vesmíru. Můj vůdce, jak já se těším, až zase uvidím skutečný svět a ne tuhle díru uprostřed prdele. Nastavuji automatiku a čekejte, až se ozvu. Karlosi nezapomeň, pro nastavení automatiky - červená, modrá, zelená,“ provedl Kokot pár úkonů na panelu a vešel do komory. Dveře se zavřely a uvnitř komory zablesklo jasné bílé světlo.

„A je v prdeli,“ řekl Pong a nahlédl do dveří, ze kterých se po otevření vyvalila pára. Komora byla prázdná.

„Co teď?“ zeptala Urganha a podívala se po ostatních.

„Nic, počkáme,“ řekl Blázen a zapálil joint, který v mezičase ubalil.

Uplynulo asi pět minut, než se rozsvítil monitor. Karlos se podíval a udiveně vykřikl.

„Ty vole, von žije. Kokot něco píše!“

„Tak to přečti, neasi,“ vypadlo z Ponga.

„Atmosféra 5%, energie 100%, počítače nabíhají. Jet tu trošku zima a musím se podívat, kde nechali otevřené okno, kterým uniká atmosféra. Ozvu se za třicet minut.“

„Můžeš mu odpovědět?“ zeptal se Blázen Karlose.

„Myslím, že jo. Co mu mám napsat?“

„Ty zmrde, díky za informace a škoda, že nemůžeš poslat fotky.“

„Zpráva odeslána, příjem potvrzen, spojení drží a energie v normálu,“ řekl Karlos, který v mezičase vyndal své narkonáčinní a začal připravovat hroudu kokainu k užití.

Třicet pět minut uteklo jako voda a žádná zpráva ještě nepřišla. Nikdo nepropadal panice a všichni se věnovali své zábavě. Karlos si hrál s počítačem, Blázen motal jointy a Urganha se věnovala zkoumání malého, ale viditelně výkonného transformátoru.

Píp, píp, píp. Počítač signalizoval příjem zprávy.

„Už je to tady!“ zajásal Pong a vrhl se k terminálu.

„Je tu trošku nepořádek, ale atmoška super! Můžete na návštěvu.“

Blázen típnul jointa, podíval se na Karlose.

„Tak já asi půjdu první, ne?“ vešel do transportní kabiny. Karlos zmáčkl červené, modré a nakonec zelené tlačítko. Uběhla krátká pauza, dveře se zavřely a opět se objevilo bílé světlo.

Kapitán zaregistroval bílé světlo, které se zúžilo do tenkého paprsku, který ho vcucnul do jakéhosi dlouhého tunelu na jehož konci byla bílá tečka. Stěny tunelu byly průhledné a on mohl pozorovat okolní vesmír. Zaregistroval oranžový Mars a pak jen sledoval rychle se přibližující Saturn.

„To nám neřekl, že budeme při vědomí,“ blesklo mu hlavou a bílá tečka se rychle přiblížila. Prudké světlo mu oslepilo oči. Žaludek se trochu houpal a stav připomněl mořskou nemoc. Otevřely se dveře, pára vyvalila ven a tam čekal Kokot.

„Můj vůdce, nezvracel jste? Já se poblil jako šakal, musel jsem tu trošku uklidit. Omluvte nepořádek, nikdo tu hodně dlouho nebyl a nechali otevřenou větrací šachtu, takže je všude spousta prachu. Počítače běží, energie je stabilní a myslím, že můžeme poslat pro další účastníky mejdanu,“ pokusil se o vtipnou myšlenku Kokot.

„Málem sem se poblil, ale udržel sem to. Může se tu kouřit?“

„Můj vůdce, klidně si zapalte.“

„Tohle bude můj první joint mimo planetu. Možná vůbec první joint v dějinách hulení, který byl kdy vykouřen mimo Zemi,“ zasmál se Blázen.

Kokot odeslal zprávu zbytku skupiny, netrvalo dlouho a byli kompletní.

„Kapitáne, tady je bordel. Musíme nejdřív uklidit,“ zděsila se Urganha, když jako poslední vyšla z transportéru.

„V tom případě napiš Karlosovi zprávu, ať připraví pár kýblů s horkou vodou, saponáty, košťata, lopatky, hadry na podlahu a pošle je sem,“ odpověděl Blázen a zapálil svého prvního jointa ubaleného na Titanu.

Kokot seděl u počítače a kontroloval systém.

„Můj vůdce, pěkně dlouho tady nikdo nebyl. Zkusím pustit aktualizaci dat, třeba se dozvíme, co se stalo,“ řekl Kokot a shrnul rukou navátý písek z ovládacích panelů počítače.

„Zatím se projdeme po stanici a podíváme se, jak to vypadá venku. Není to zde velké.“

Robot se zvedl z křesla, smetl z kalhot prach a vydal se ke dveřím. Jointa kouřící Blázen se otočil a šel za ním.

„Plecháči, kde to vůbec sme?“ zeptal se Pong.

„V kráteru ve skále a ledu. Daleko od kryovulkánů. V relativně stabilní oblasti měsíce, daleko od těžby tekutého metanu.“

„A jsme tady sami, plecháči?“

„To uvidíme, až se podíváme z okna,“ odpověděl Kokot.

„Tady je okno?“ zeptala se Urgha.

„Ano, dokonce i dveře ven, ale než je otevřeme, musíme mít data ze senzorů a aktuální mapy měsíce. Stanice je stále připojená k univerzitní síti, ale proč je tady takový nepořádek skutečně nevím. Snad nám něco řeknou data,“ řekl Kokot a pokračoval v kontrole stanice.

Měla asi 400metrů čtverečních, tři ubikace, každá po jedné posteli, záchod, koupelna, jídelna, malý sklad, zdroj energie a přechodová komora s oknem a dveřmi ven.

Vydali se tedy do malých útrob a zanechávali za sebou stopy v prachu. Oranžový prach byl všude, místy vytvářel malé závěje a duny, podle toho jak intenzivní byl průvan. Betonové nebo betonu podobné stěny dokreslovaly sterilní dojem jednoduché, ale účelově zařízené stavby. Skládací židle v kuchyni, strohé postele, designově jednoduché prostory a turecký záchod jasně říkali, že stanice byla pouhým přestupním místem.

„Musíme tady vymalovat, kapitáne. Jinak to bude místo na zbláznění,“ okomentovala prostředí Urgha.

„Můj vůdce, vrátíme se k počítači a podíváme se, co máme,“ ukončil procházku po stanici Kokot.

Terminál hlásil, že synchronizace byla dokončena a Kokot začal prohledávat záznamy. Ticho, ve kterém byl slyšet dech, přerušil hlas.

„Můj vůdce, tahle stanice neexistuje.“

„Jak neexistuje?“

„Není v seznamu hmotného majetku, byla před tisíci let odepsána z důvodu opotřebení a poškození přírodními podmínkami. Kráter, ve kterém se se nacházíme byl označen jako nestabilní. Úředně toto místo úředně neexistuje,“ vysvětlil Kokot.

„Co to znamená pro nás?“ zeptal se Blázen.

„Pro nás? Můžeme to zde obsadit a prohlásit za svůj majetek. Výhra v loterii, můj vůdce.“

„Fajn, co je tam dál?“

„Pěkně se místní kolonie rozrostla, populace milión obyvatel. Těžba surovin stále probíhá a jestli mapy nelžou, nejbližší civilizaci máme padesát kilometrů za humny. Ale, tohle je zajímavý,“ zastavil se najednou Kokot a cosi si četl.

„Co je zajímavý, plecháči?“ zeptal se Pong a plácl Urghu po prdeli. Jen tak, aby se něco dělo. Urgha mu oplatila přátelským št'ouchancem, až se Pong zakymácel a spadl na záda.

„Ty děvko, ty to se mnou umíš,“ zasmál se Číňan a rychle se zvedal z prachu.

„Mám novinku,“ řekl Kokot, „postavili zde malý hangár a jestli chápu dobře, měla by v něm být zaparkována menší mezihvězdná loď.“

„To si děláš prdel, Kokote. Vyhráli jsme ještě navíc jackpot. Myslíš, že bude fungovat po těch letech?“ divil se Blázen a posadil se do křesla.

„Je to nějaký všechno podezřele jednoduchý,“ problesklo mu hlavou a musel začít balit brko.

„Nedělám si legraci, fakt by měla být v hangáru. Půjdeme se podívat a koukneme z okna ven, podle počítače by mělo být dneska teplo. Urgho,“ otočil se Kokot, „odpověď na tvoji otázku, proč nemáte základnu ve svých mapách, je jednoduchá. Byla vymazána v okamžiku, kdy ji smazala univerzita z map. Jednou bych chtěl vidět, jak se ústav změnil. Podle dat z počítače stále funguje a kde jsou studenti, tam je vždycky zájem. Myslím, můj vůdce, že mezi studenty bude vždycky poptávka po těch vašich krystalech a prášcích.“

„Kokote, rychle se učíš,“ zasmál se Blázen a potáhl z jointu.

„Myslím, že si zasloužím nějaké menší zadostiučinění za příkoří, které se mi stalo. Ukradený čas mi už nikdo nikdy nevrátí a nebýt vás, byl bych v té posrané podmořské jeskyni dokud by mi nedošel olej, já neztuhl v ohromných elektronických bolestech, až by nakonec zůstala jen vnímající nepohyblivá hlava bez těla. Zachránili jste mě od pomalého a nekompromisního rozpadu a to nikdy nezapomenu,“ dojatým syntetickým hlasem pronesl Kokot.

V transportéru zahučelo a objevilo se světlo. Proběhla malá dramatická pauzička, dveře se otevřely, vyvalila se mlha a objevily se požadované úklidové prostředky.

„Myslím, že úklid bude muset ještě chvíli počkat, jdeme se podívat na tu kocábku,“ řekl Blázen a podíval se směrem ke Kokotovi.

Došli ke dveřím, u kterých už jednou byli a Blázen otevřel. Ozvalo se drobné zasyčení vzduchu a vstoupili do místnosti s velkým průhledným oknem ven, skříní s několika skafandry a dvěma dveřmi. Jedny byly označeny nápisem „Dok“ a druhé „Povrch“. Všichni však zůstali stát u okna a zírali se ven. Před jejich zrakem se otevřel výhled na oranžový povrch, který vzdáleně připomínal Mars, ale místo kamení se v okolí leskly krystaly metanového ledu. Povrch se na obzoru zvedal do výšky a bylo jasné, že se nacházejí v kráteru. Drobné krystaly a prach vířil vítr a teploměr za oknem ukazoval -179°C.

„Celkem kosa,“ suše konstatoval Pong.

„Tady tráva neporoste, Kokote, budeme muset sehnat nějaký hangár nebo skladiště,“ zamyslel se Blázen a zapálil jointa.

„Můj vůdce, předčasné úvahy, nejdřív se musíme podívat do doku na loď, protože jinak půjdeme do kolonie pěkně pěšky po povrchu a ve skafandrech. A padesát kilometrů je padesát kilometrů studenou pustinou,“ ukončil krátkou debatu Kokot.

„Jdem, sám sem zvědavěj,“ řekl Blázen a poodešel ke dveřím do doku a otevřel je. S klasickým syčením, o které ještě nebude v dalších příbězích nouze, se otevřely do tmy. Velká černá díra zela v místě dveří a Blázen vstoupil. Udělal krok a prostor se začal osvětlovat. Nebylo to poprvé, kdy se před ním vyjevil ze tmy velký neznámý prostor s ukrytými překvapeními.

Kupolovitý prostor uprostřed skrýval na vysunutých nohách stojící objekt tvaru kapky z lesklého materiálu, ve kterém se odráželo okolí.

„Co to kurva je?“ podivil se Pong.

„Nadsvětelná střela,“ zasmál se Kokot, „oblíbený model, velmi kvalitní s dlouhým doletem. Myslím, že v současnosti by se už zařadil mezi veterány, ale jestli je funkční zjistíme, můj vůdce, až se podíváme dovnitř.“

„Pánové, prozkoumejte si tady co chcete, ale já jdu uklízet nepořádek a trošku to tady dám do kupy. Chce to něco lidské pracovitě ruky,“ ozvala se Urgha, nečekala na souhlas a vydala se zpět do stanice.

„Počkej děvko, jdu s tebou a budu se dívat jak uklízíš,“ vykřikl Pong a šel za ní.

„Tak jsme tady zůstali sami, Kokote,“ zafuněl Blázen a začal se pomalu přibližovat k lesklému trupu lodi. Dvojice došla pod loď a všimli si otevřeného pravděpodobně servisního průchodu a vytaženého žebříku. Zvedli hlavu a chvíli se beze slov kochali svými odrazy na povrchu kosmické lodi. Blázen odhodil nedopalek jointu, začal šplhat po šprušlích žebříku a Kokot šel hned za ním.

Ocitli se v chodbě bez hranatých tvarů, vše bylo oblé a nikde žádná ostrá hrana. Povrch stěn byl z téhož materiálu jako povrch lodi, ale matný s minimem odrazů.

„Pěkná designovka, měl jsem tuhle řadu velmi rád. Můj vůdce, půjdeme doprava, pak rovně, měli bychom minout hibernační komory a dojdeme k řízení. Pojďte za mnou,“ řekl Kokot.

Stalo se přesně jak řekl, minuli osm hibernačních komor až došli do pilotní kabiny se čtyřmi na pohled pohodlnými křesly a Kokot hned zamířil k jednomu z nich a usadil se. Blázen se uvelebil vedle něj a vytáhl z kapsy krabičku s hulením. Kokot zapnul počítače a ovládací panel se rozsvítil. Chvíli kontroloval nějaké výstupní logy, aby se obrátil k Bláznovi.

„Můj vůdce, je to neuvěřitelné, ale autodiagnostika nehlásí problémy. Energetické jádro je stabilní a generátor antihmoty připraven ke spuštění. Půjdeme se ještě podívat o patro výš, je tam observatoř a pozorovatelná, místo v pěkném výhledem. Tato modelová řada měla jednu velikou výhodu, během nadsvětelného letu se posádka nemusí uložit ke spánku do hibernačních komor, takže je možné pozorovat let nadsvětelnou rychlostí pěkně z pohodlného křesla, se sklenicí drinku v ruce a zapálenou chutnou cigaretou. Univerzita používala převážně jen tento model Střely, protože vedení jednotlivých ústavů si dokázala nákup lodi obhájit výzkumnými účely, i když pořizovací náklady asi pětinasobně převyšovaly cenu běžného modelu s nutností hibernace během nadsvětelného skoku. Leckdo by se asi zamyslel, proč antropologický ústav potřeboval zrovna takový luxusní model, ale znáte to sám, z cizího krev neteče a příspěvky jednotlivým ústavům byly skutečně vydatné. Dovolil bych si na základě informací z počítače odhadnout, že museli fakt hodně škrtnat, když vyškrtli i tuto loď. Ach ta byrokracie,“ zaplavil Kokot Blázna proudem myšlenek.

„Kokote, vychrlil si na mě příliš mnoho informací najednou. Máme stanici? Máme. Máme kosmickou loď? Máme. Co víc bysme měli chtít, prosimtě?“ zamručel Blázen a v klidu pokuřoval.

„Hromady zboží na výměnu, můj vůdce. Musíme mít s čím obchodovat a kde obchodovat. Vesmír je velký a měli bychom začít tam, kde jsou mladí a zábava,“ odpověděl Kokot.

„Máš pravdu, můj umělý inteligentní příteli. Jdeme se podívat do té pozorovatelné, ne?“ zasmál se Blázen a zvedl z křesla.

„Šéfe, slyšíte mě?“ ozval se z komunikátoru Pong.

„Slyším, co se děje?“

„Šéfe, za oknem je zaparkovaná malá loď a u přechodové komory stojí dva chlápci ve skafandrech a tvrdí, že jsou z pozemkového úřadu,“ pokračoval Pong.

„Cože sou?“ vyjekl Blázen.

„Šéfe, nějaký dva dementi tvrdí, že jsou z pozemkového úřadu, mám je zabít?“

„Nikoho nezabíjej, zdrž je, jdeme za tebou,“ odpověděl Blázen a otočil se směrem ke Kokotovi.

„Musíme se jít podívat, co se děje.“

„Můj vůdce, ničeho bych se nebál, stáhl jsem aktuální zákoník a určitě si poradíme. Podle platných zákonů je toto místo naše, protože déle než 300 let bylo nevyužívané,“ odpověděl Kokot.

Setkali se v místnosti se skafandry a pěkným výhledem do kráteru, kde stála na nohách menší hranatá kostka, ze které vedly schody na povrch. U okna postávaly dvě postavy v přiléhavých skafandrech, s helmami a malým batohem na zádech.

„Co to je za debily?“ zamyslel se nahlas Blázen.

„My nejsme debilové,“ ozval se hlas v reproduktoru u dveří, „pusťte nás dovnitř. Jsme z pozemkového úřadu a jdeme vás zaprotokolovat. Musíte nám vyplnit několik formulářů a vyměříme daň z nemovitosti. Jakýkoliv protest je zbytečný, pokud nás odmítnete vpustit, přijdeme s posilou. Tady anarchie neplatí.“

Blázen se rozhlédl po ostatních a odpověděl.

„Nevidím důvod proč vás nevpustit, zákon je na naší straně, pokud sem si dobře vědom,“ otevřel venkovní dveře a vpustil dvojici dovnitř. Po vyrovnání tlaku v komoře se otevřely vnitřní dveře, vstoupily dvě postavy v šedivých skafandrech s malým logem jakési aliance a s aktovkami v ruce.

„Můžeme si zde odložit?“ zeptala se jedna z postav.

„Jak je velectěná libost,“ odpověděl Blázen.

Postavy si sundaly helmy a před Bláznovou posádkou se objevily dvě šedivé hlavy, s velkejma tmavejma očima, malýma ušima a fakt velkou mozkovnou.

„Kapitáne, takovou hlavu jsem už viděla na videu, který jsme našli s Karlosem v archívu,“ podotkla Urgha. Cizinci mezitím pokračovali ve svlékání skafandru. Rozepnuli si vzájemně zipy na zádech a z jednoho skafandru se vyloupla malá tlustá šedivá bezpohlavní postava a z druhého obleku se vytáhla postava dvakrát tak dlouhá, hubená a taky šedivá.

„Šéfe, nechápu jak se mohli do těch obleků vejít, vždyť v nich vypadali oba dva úplně stejně,“ zašeptal do ucha Bláznovi Pong. Kokot se díval a nic neříkal.

Tlustá šedivá postava se podívala na Blázna.

„Já se jmenuji Chuj a jsem vedoucí úseku volných pozemků. Kolega se jmenuje Pyj a je můj podřízený. Podle toho jakou úctu vám prokazují zde přítomní, domnívám se, že vy budete ten, jehož podpis se objeví na listinách. Máte razítko?“

Blázen se zamyslel a odpověděl: „Razítko nemám, bude to nějaký problém?“

Postavy si začaly cosi šeptat a pak ta tlustá pověděla. „Myslím, že by to mohl vyřešit váš genetický otisk. Můžeme si někde sednout ke stolu?“

„Pojďme do jídelny, už jsem ji uklidila,“ řekla Urgha.

Skupina se s titanskými úředníky vydala na cestu stanicí. Šediváci ji prohlíželi, občas se na sebe podívali a jinak mlčeli. Došli ke stolu a židlím, Blázen ukázal rukou, že mají usednout a poté se posadil s Kokotem naproti nim.

„S otrokem jednat nebudu,“ řekl vedoucí úseku volných pozemků.

„S jakým otrokem?“ zeptal se Blázen.

„Tady s tou umělou bytostí,“ řekl šedivý vedoucí úseku a ukázal dlouhým šedivým prstem na Kokota.

„To není žádný otrok, ale svobodný člen mé posádky,“ odpověděl Blázen.

„Odkud jste proboha přišli?“ zeptal se druhý šedivák.

„Ze Země,“ řekl Blázen, „bude to nějaký problém?“

„Jo ták. Ze Země,“ podivil se titanský úsekový vedoucí. „Jak jste sem sem dostali?“

„Normálně, má to vliv na vaše konání?“ odpověděl Kokot.

„Nemá, akorát mě překvapuje, že máš umělotino přidělený práva.“

„Dobře, vynecháme invektiva a dáme se do práce, ne? Co tu máte?“ pokračoval Kokot.

„Musíte nám vyplnit formuláře XC-UUVB-231, XC-UUVB-233, XC-YUVB-200, XC-ZUVB-219, XA-OOOP-021, TX-WWTC-291 a DC-HHXC-X21. K tomu ještě dotazník UVB-013 a čestné prohlášení o bezúhonnosti a bezdlužnosti,“ dal se do vysvětlování vedoucí a vyndával z aktovky jeden svazek za druhým a když sáhl do aktovky naposledy, vyndal ještě nějaký velký přenosný počítač s klávesnicí, displejem a čímsi, jenž vypadalo jako čtečka otisků prstů.

Bláznova posádka se po sobě podívala a čekala, co ještě vytáhnou šediváci z aktovky.

„Už nic dalšího nemáme, vzal jsem jenom nejnnutnější dokumenty. Dejme se do vyplňování, ať můžeme jít každý zase po své práci,“ pronesl šedivák, naslinil tužku a vzal první svazek formulářů.

„Vaše jméno, prosím,“ zeptal se šedivý Chuj a vzhlédl k Kapitánovi.

„Blázen.“

„Funkce, zaměstnání?“

„Kapitán.“

„Čeho kapitán?“

„Všeho kde je to zrovna potřeba,“ odsekl Blázen.

„Dobře, věk?“

„Tak akorát.“

„Přiblížit by nešel?“

„Ne.“

„Dobře. Místo narození?“

„Země.“

„Hmotné majetky máte?“

„Ne.“

„Sbírku uměleckých předmětů vlastníte?“

„Ne.“

„Podnikáte?“

„Ano.“

„V jakém oboru?“

„Export a import.“

„Daňové přiznání za minulé tři účetní roky máte?“

„Ne.“

„Už jste zde někdy byli?“

„Ne.“

„Důvod, proč jste zde?“

„Rozšíření podnikání. Máme velké rezervy.“

„V čem spočívají ty rezervy? Jsou hmotné?“

„Ne, ale vidím zde možnosti, jak vydělat nějaké Kredity.“

„Kredity myslíte? Ty tady bere málokdo,“ zasmál se dlouhý šedivák jménem Pyj.

„Jak málokdo je bere?“

„Prostě skoro nikdo je nebere, lokální platidla ve vesmíru nemají cenu.“

„A co používáte jako předmět směny?“

„Suroviny, vzácné kovy a materiály nebo intergalaktický Žbluňk.“

„Žbluňk? Kterej, debil vymyslel takový jméno?“ skočil do řeči Pong.

„Finanční ústav při Univerzitě všech studií vytvořil tuto měnu před nějakými pěti sty lety po poslední ekonomické krizi, ale to byste měli vědět.“

„Teď už to víme, dá se někde koupit?“ zeptal se Blázen.

„Můžete si ho pořídit za ty vaše Kredity u Číňanů ve směnárně,“ odpověděla šedivá hlava Chuje.

„Číňani jsou tady?“ udivil se Blázen.

„Ano. To ste nevěděli? Už od války s Hungy. Nevěřili jsme, že je dokáže lidstvo porazit. Díky lidem jsem projel sázku a přišel celkem o dost Žbluňků.“

„To mě poser,“ řekl Pong.

„Tady ne,“ odpověděl šedivák, „asi se vrátíme k formulářům, ne? Ukážete mi doklady, že jste skutečně ti, za které se vydáváte?“

„Ne.“ odsekl Blázen.

„Dobře, takže postačí čestná prohlášení. Prohlašujete čestně, že nemáte žádné dluhy vůči svému finančnímu úřadu?“

„Ano.“

„Jste na seznamu osob v pátrání?“

„Ne.“

„Obchodujete s drogami?“

„Proboha, v žádném případě. Vypadáme snad jako dýleři?“

„Hm, nevypadáte,“ zamyslel se Chuj, „co uděláme s tím robotem? Nechcete mu nechat upgradovat firmware, aby zapomněl svá práva?“

„Proč?“ podivil se Blázen.

„Dle rozhodnutí Velké rady nemají umělé bytosti přiznány práva.“

„Proč nemám přiznaná práva? Vždyť kdysi tomu tak nebylo,“ zeptal se Kokot.

„Protože jsi umělý a tvé zkušenosti nejsou získané učením, ale nýbrž pouhým nahráním do paměťových modulů,“ odpověděl dlouhý šedivý úředník.

„Co to je za nesmysl, vždyť ještě před několika lety tomu bylo zcela obráceně. Byl jsem normální univerzitní zaměstnanec s průměrným příjmem.“

„Robote, nevím kde jsi celou dobu byl, ale tohle nařízení je už platné minimálně jeden a půl tisíce pozemských oběhů kolem Slunce,“ odvětil Chuj.

Kokot se podíval po přisedících a bylo vidět, že pátrá ve své hlavě.

„Můj vůdce, asi mají pravdu. V aktualizovaných databázích jsou zmínky o tom, že se některé umělé bytosti pokusily vzbouřit a založit svůj vlastní stát mimo dosah běžných živých organismů. Po krátké prohrané válce se některé umělé životní formy dobrovolně na vyzvání Velké rady vzdaly svých práv a vstoupily do otroctví. Zbylí, kteří odmítli, byli rozebráni a zničeni,“ četl se zděšením v očích Kokot historické záznamy.

„Můj vůdce, já se rozebrat nenechám a do otroctví nevstoupím, já jsem svobodná bytost.“

„Pane Blázen, jste ochoten zde přítomnou umělou životní formu zapsat do svého vlastnictví a převzít za ni zodpovědnost? Nemůžeme tady nechat jen tak z prdele běhat robota, který odmítá dobrovolně vstoupit do otroctví a hlásá jakési nesmysly o právech a svobodě pro uměláky. To prostě nepůjde, navíc by se nám začali bouřit obyvatelé místní kolonie. Nedejbože, kdyby se rozkřiklo, že si nějaký plecháč trvá na svých právech.“

Kokotovi se začalo navalovat a bylo vidět, že jeho žaludek má problém. Blázen si lehce odsedl, aby nechal prostor pro olejové zvratky. Z Kokota vytryskl proud oleje, jenž skončil v obličeji Pyje. Chuj se zamyslel.

„Neslouží mu žaludek, potřeboval by vyměnit. To se u tohoto modelu kdysi stávalo.“

Blázen se na něj podíval. „Je tu nějaký servis robotů?“

„Ano.“

„Tak ho později navštívíme.“

„Abychom se vrátili k zpět k debatě. Jste tedy pane Blázen ochoten převzít za svého, jak říkáte, svobodného robota převzít zodpovědnost?“

„Co se dá dělat, vezmu ji na sebe.“

„Dobře, spočítáme tedy ještě vyšší daně z nemovitosti. Mimochodem, jak jste našli toto opuštěné místo a jak jste se sem dostali?“

„Náhodou, pouze náhodou, pane vedoucí.“ odpověděl Blázen.

„Náhoda, náhoda, dobře napíšu do formuláře, že jste tu náhodou.“

Šediváci ztichli, něco si šuškali a pak malý tlustý úředník pokračoval.

„Podle katastrálních map má tato stanice 467.7m2, sedí informace?“

„Asi ano, když to říkáte,“ řekl Blázen.

„Dobře, protože příliš nekomunikujete, jste chudí a s drogami neobchodujete, vyměříme vám běžnou daň z nemovitosti ve výši vycházející z cenových map okolí. Nebude příliš vysoká, tento kráter je v těžbou poškozené nestabilní oblasti s občasnými otřesy. Nemyslím, že jste příliš vyhráli v pozemkový loterii, když jste obsadili tuto hodně dlouho prázdnou a opuštěnou nemovitost. Víte, že kdysi patřila Univerzitě?“

„Ano, víme. Je to nějaký problém?“ zeptal se Blázen.

„Ne, Univerzita tento pozemek odepsala z majetku, je tedy volný.“

„Dobře, abychom zakončili jednání. Jak jste nás vůbec našli?“ dotázal se Blázen.

„Aktualizace mapových podkladů. Dohledový systém zaregistroval spuštěný počítač v této katastrální oblasti, tak jsme se přijeli podívat,“ odpověděl tlustý šedivý úředník a převzal od kolegy papír s vypočtenou výší daně.

„Zaplatíte 800 Žbluňků do třiceti pozemských dnů. Příští rok vám pošleme složenku,“ řekl Chuj, předal Bláznovi úřední papír, který označil červeným kulatým razítkem a zvedl se od stolu.

„Pane kolego, odcházíme,“ obrátil se Chuj na Pyje a oba přešli do místnosti se skafandry.

Když se oblékli, podívali se ještě jednou po osazenstvu a vedoucí Chuj kladl Bláznovi na srdce.

„Jestli ten robot bude dělat problémy a jestli bude šířit nesmysly o právech a svobodě robotů, bude eliminován a jeho paměťová matice vymazána. Hlídejte si ho, pane Blázen,“ oba úředníci vešli do přechodové komory.

„Ty vole, šéfe. Divná návštěva,“ podotknul Pong, „měl jsem je oba zabít.“

„Pongu, máš pravdu. Serou mě zatím tři věci. Mají problém tady s naším geniálním přítelem, podělaný Žbluňky nebo co to je kurva za peníze a kde budeme prodávat naše drogy,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, drogy budeme prodávat před školami a v zábavních centrech,“ řekl Kokot.

„Teď tady uklidíme a musíme poslat Karlovi zprávu, že jsme v pořádku,“ ukončil debatu Blázen.

„Kapitáne, kde je voda? Nebo mám zase říct Karlovi, aby ji poslal?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, z kohoutku v koupelně neteče?“ ozval se Kokot.

„Neteče, Kokote.“

„Musím se podívat na nádrž. Nejspíš bude prázdná a my sem budeme muset nějakou vodu dostat. Můj vůdce, půjdete se mnou, pak na sebe hodíme skafandry a mrkneme se ven, obhlédnout stavbu zvenčí,“ řekl Kokot.

„Ven jo? To si musím ubalit jointa, protože venku na cizí planetě jsem ještě nikdy v životě nebyl,“ s obavou v hlase se pousmál Blázen a začal chystat své oblíbené kuřivo.

Blázen odeslal Karlovi zprávu: „*Vůdce je v pořádku, stanice ve strašném nepořádku, přijeli z pozemkového úřadu dát majetkoprávní záležitosti do pořádku.*“

Urgha zametala, Pong rukávem u jednoho z panelů smetl prach a připravoval si krystal ke šňupání.

„Šéfe, už se těším až zabiju svého prvního mimozemšťana. Cítím, že tady bude spousta zkurvenejch emzáků, který nás budou chtít znásilnit a zbavit života,“ natáhl nosem pořádnou lajnu.

„Můj vůdce, jdeme zkontrolovat nádrž.“

Kapitán Blázen se vydal za Bláznem zpět do hangáru k Hvězdné kapce, prošli okolo lesknoucí se lodě, až se dostali do nejvzdálenější části, kde byly malé dveře s nápisem „*Recyklace*“.

„Tak je asi Plecháči otevřeme, ne?“ řekl Blázen a vzal za kliku. Dveře se pomalu a tuze se skřípotem otevřely. Kokot chvíli hledal vypínač a když jej našel, rozsvítil. Světlo ozářilo rezavou nádrž a recyklační stroj.

„Můj vůdce, tady bude práce jak na kostele. Recyklační jednotka a nádrž jsou úplně v hajzlu. Myslím, že je to práce pro Jacka jak ušitá. Nyní s tím naprosto vůbec nic neuděláme. Celá nádrž musí jít kompletně pryč. Jdeme se vyvenčit,“ řekl Kokot Bláznovi.

„Jo, vypadá to tady hodně beznadějně, jdem,“ odpověděl Kapitán.

Vrátili se do místnosti se skafandry, zkontrolovali jak jdou Urghze domácí práce a začali se oblékat. Vyndali dva skafandry, Kokot je prohlédl, jestli nemají nějaké vady a podal jeden Bláznovi.

Ten jej prohmatával prsty a zjistil, že jsou z jakéhosi syntetického neprodyšného, ale velmi elastického materiálu zelenočervené barvy. Přišel mu jako velmi stará verze modelu, ve kterém přišli ti dva podivní úředníci. Helma byla ze zvláštního tvrzeného skla, vypadala jak otočené kulaté akvárium pro rybičku, takže umožňovala perfektní rozhled po okolí. Zbýval ještě batoh na záda, no batoh, spíš pořádná krosna, ze které vedly hadice a pár kabelů do zadní části helmy a konektoru na levém rameni skafandru.

„Můj vůdce, asi budete muset sundat boty, kalhoty a bundu,“ vysvětloval Kokot.

„Dobrá,“ nejistě odpověděl Blázen a vysvlékl se.

„Kapitáne, vy jste kus chlapa,“ ozvala se Urgha opřená o dveře, prohlízejíc tiše dvojici.

„Urgho, nedělej si ze mě prdel,“ zasmál se Blázen a začal se soukat do skafandru. Zcela bezděčně si vzpomněl na latexové hrátky s pravými neklonovanými děvkami z Havaje.

„Ještě helmu a jste kompletní,“ pousmál se Kokot a nasadil Kapitánovi na hlavu helmu.

„Zvláštní pocit, Kokote. Je mi trošku vedro a potím se,“ ozval se Kapitánův hlas z reproduktoru.

„Můj vůdce, teplotu si nastavíte ovládací jednotkou, kterou máte na levé ruce,“ vysvětlil ovládání skafandru Kokot. Blázen pošteloval vnitřní prostředí, aby se cítil dobře. Kokot se začal oblékat a když dokončil úkon, šel ke dveřím přetlakové komory.

„Můj vůdce, jdeme,“ otevřel průchod a vstoupil. Kapitán Blázen šel hned za ním.

„Nyní odčerpám vzduch a otevířu dveře ven. Připravte se, trošku to s vámi asi hodí,“ řekl Kokot a zmáčkl červené tlačítko s nápisem „Vypustit vzduch“.

I skrz helmu slyšel Blázen syčení unikajícího vzduchu. Po vyrovnání tlaku se otevřely dveře a do komory vstoupil studený vzduch měsíce Titanu. Chlad ucítil okamžitě, jednotka podpory života, kterou měl na zádech, zareagovala na situaci téměř okamžitě a zvýšila výdej energie pro regulátor teploty. Blázen se otrásl a řekl, že je připraven. Kokot udělal první kroky ven a rozhlédl se.

„Můžete ven, můj vůdce. Je hezky, nebe bez mraků, výhled báječný,“ oznámil robot.

Kapitán Blázen se opatrně přiblížil ke dveřím, vystrčil hlavu a rozhlédl se. Viděl oranžově zbarvený povrch, pokrytý různě velkými krystaly ledu. Udělal první krok a položil pomalu nohu na půdu měsíce, na kterém nikdy nestál. Přenesl váhu těla a ucítil jak se chodidlo boří do prachu a drtí krystalky zmrzlé měsíční hmoty. Poté udělal svůj první krok na měsíci Saturnu.

„Můj vůdce, nebojte se a pojdte. Podrážky vyrovnávají nižší gravitaci Titanu, takže nebudete skákat jako Armstrong na Měsíci. I když, kdybyste si chtěl zaskákat, můžete si samozřejmě kompenzaci upravit, ale opatrně, ať nevyškočíte až do vesmíru,“ usmál se Kokot.

„Myslím, že zůstanu na levelu na jakým zrovna sem,“ odpověděl Blázen a pohlédl vzhůru. Nad hlavou svítil modrý Saturn a nad jeho jižním pólem byla vidět orbitální těžební stanice, která čerpala z horních vrstev atmosféry vodík.

„Pět tisíc let a stále neubýlo. Neuvěřitelný,“ zamyslel se nahlas Kokot.

„Monstrózní, můj umělý příteli,“ řekl Blázen a díval se k nebi.

„Ano, je. Pojdme se projít kolem stanice, ať zjistíme v jakém stavu je a co najdeme v okolí,“ rozhodl Kokot a vydal se na obchůzku. Kapitán Blázen šel v jeho stopách.

Vzdálili se asi sto metrů od stanice, otočili se a měli celý mimozemský domov jako na dlani. Stanice byla vytesána ve stěně kráteru a ze skály vyčnívala pouze pozorovatelná s přechodovou komorou, vedle níž byly vidět ohromné dveře hangáru.

„Měli bysme se proletět, Kokote. Jsem zvědavý na svůj první kosmickej let.“

„Můj vůdce, na to si ještě chvíli počkáte, musíme zprovoznit stanici a trošku ji zútlunít. Povedeme odsud velké obchody. Zcela jasně vidím naši novou budoucnost úspěšných obchodníků.“

„Pán je věštec,“ zasmál se Blázen.

„Ani ne, jen umím rychle analyzovat informace,“ odvětil Kokot a dodal, „půjdeme z levé strany a podíváme se na stav okraje kráteru, jestli není poškozen a nehrozí sesuvy.“

„Dobře, ty to tady znáš,“ řekl Blázen a vydal se ve stopách Kokotových.

Došli ke skále a šli směrem ke stanici. Kokot prohlížel terén a hledal možné problémy.

„Ty, Kokote, z čeho sou všechny ty krystaly, co tu leží kolem ladem?“

„Můj vůdce, převážně směs methanu a vody. Při těch teplotách se není co divit, že všechno rychle mrzne.“

„Říkáš zmrzlá voda, jo?“

„Ano, zmrzlá voda,“ odpověděl Kokot a zamyslel se.

„Voda, chápu kam míříte. Vy jste génius, Můj vůdce.“

„Pálí ti to, umělý kamaráde,“ zasmál se Blázen a dodal, „pokračujmež, ať už jsme zpět.“

Blížili se k cíli své vycházky, když tu najednou Kokot ukázal rukou stranou jejich cesty.

„Co tam máš, Kokote?“

„Vidíte ten zelenočervený flek?“

Blázen se chvíli rozhlížel směrem, kterým ukazoval Kokot a po chvíli zrakem zaměřil zelenočervený flek.

„Co to je?“

„Můj vůdce, vypadá to jako skafandr. Pojďme se podívat blíž,“ odpověděl Kokot a zamířil k místu, kde ležel spatřený předmět.

Dorazili ke skupině kamenů, mezi kterými leželo zmrzlé tělo ve skafandru s rozbitou helmou. Kokot se sehnul a otočil tělem hlavou vzhůru. Zašklebila se na něj tvář svráštělá mrazem a zničenýma očima, připomínající humanoida.

„Musíme ho vzít sebou a prozkoumat,“ řekl Kokot.

„Ty se chceš tahat s mrtvolou? Co myslíš, že vyzkoumáš? Praskla mu helma a byl hnedka mrtvej. A bůhví jak dlouho tady vůbec leží,“ nesouhlasil Blázen.

„Myslel sem, že bychom se mohli podívat, jestli nemá nějaké doklady, třeba by se nám mohla hodit identita mrtvého muže,“ odporoval Kokot.

Blázen se na něj nevěříčně podíval, chvíli přemýšlel a pak se zasmál.

„Kokote, ty máš duši kriminálního.“

Kokot nic neřekl, sehnul se a přehodil mrtvolu přes rameno. Snížil lehce gravitační odpor bot, narovnal se a vykročil směrem k přechodové komoře. Už nepadlo žádné slovo, pouze u okna zamávali Pongovi a Urghze, kteří je sledovali s údivem ve tváři. Blázen otevřel dveře do komory, vešli a vyrovnal tlak. Ozvalo se charakteristické syčení vpouštěné atmosféry a když se tlaky vyrovnaly, otevřel dveře a vstoupil s Kokotem a mrtvolou ve skafandru do pozorovací místnosti.

„Kapitáne, co ste to přitáhli za bordel? Právě sem doklidila,“ rozčílila se Urgha nad nečekaným balíčkem.

„Urgho, Kokot našel za humny mrtvolu a domnívá se, že by stálo za to ji prohledat. Třeba z ní bude nějaký užitek,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, ta mrtvola je hromada sušeného zmrzlého masa,“ přidal se do debaty Pong.

„Je. Čertví jak dlouho byla venku, Kokote dej ji na lavici a svlíkni ze skafandru,“ řekl Blázen.

Kokot mrtvolu jako pytel s uhlím položil na lavici a protáhl si záda.

Pong vyhrnul rukávy svého čínského kostýmku, vytáhl nůž a vrhl se na ležící hromadu pomalu se rozmrazujícího masa.

„Mrtvoly, to je moje,“ řekl a rozřízl skafandr od krku až k místu, kde obvykle bývá přirození. Kokot se k němu přidal a pomohl mu sundat skafandr. Objevilo se mumifikované tělo humanoidního tvora, oblečené pouze ve spodním prádle.

„Kapitáne, co s ním budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Nevím, pro začátek ho prohledáme a pak asi vyhodíme, ne?“ odpověděl Blázen, který si mezitím nasadil gumové uklízecké rukavice, které sebral Urghze a začal prohledávat mrtvolu. Když se dostal až ke spodárům, něco v nich našel.

„Co to kurva je,“ řekl a strčil ruku pod trenky. Vyndal dvě plastové kartičky a začal je prohlížet.

„Šéfe, co ste našel?“

„Pongu, vypadá to na doklad totožnosti a kartu, která by mohla znamenat přístup k bankovnímu účtu.“

„Můj vůdce, ukažte,“ řekl Kokot a natáhl ruku k Bláznovi, jenž mu předal obě karty. „Máte nejspíš pravdu. Číňan na Titanu s účtem v čínský bance.“

„Kurva jakej Číňan?“ podivil se Blázen, „kurva, sto let po válce s Hunghy jsou rozlezlí po celý Sluneční soustavě jak švábi. To by mě fakt zajímalo, co tady dělají, ale počítám, že prodávají to, co jim pomohlo vyhrát Hungský války. Perník.“

„Můj vůdce, naskočíme do rozjetého vlaku. Databáze říká, že místní zákony nezakazují obchod s omamnými chemikáliemi, ale asi budeme muset zajet do kolonie zjistit, jaká je situace a kdo ovládá trh.“

„Jasný, jsme schopný zjistit příčinu smrti toho Číňana?“ zeptal se Blázen Kokota.

„Šéfe, příčina smrti je zcela jasná,“ skočil do řeči Pong.

„Pongu?“

„Šéfe, normálně ho někdo zabil. Na zádech má díru pravděpodobně od nože, který projel jednou plící. Myslím, že pěkně trpěl než zdechnul. Topil se ve vlastní krvi, než mu někdo z milosrdnosti rozbil helmu a nechal zmrznout,“ vysvětloval Pong, otočil mrtvého Číňana zpět na břicho a ukazoval Bláznovi stopy po noži na zádech oběti.

„To je blbý, mrtvej Číňan na našem pozemku. Neutečeme před nima tak snadno. Dá se zjistit, jak dlouho tu leží?“ zeptal se Ponga Blázen.

„Můj šéfe, určitě se to zjistit dá. Nestačilo by se podívat, kdy byl vydán jeho doklad a bankovní karta?“

„To by asi mohlo pomoci, Pongu.“ zasmál se Blázen a podíval ještě jednou na kartičky, které našli u mrtvoly.

„Píšou tady, že se jmenoval Cheng-Gong a doklad byl vydán před dvaceti lety s platností na deset let,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, deset let propadlý doklad totožnosti už použít moci nebudeme. Co bankovní karta?“

„Bankovní karta byla vydána státní bankou Mao Ce-Tunga na držitele. Je defakto anonymní s neomezenou platností,“ přečetl drobné písmo Blázen.

„Kapitáne, to už je lepší. Zajdeme do místní bankovní pobočky a zkusíme zjistit výši částky na účtu, ne?“ řekla Urgha.

„Urgho, to musíme pořádně promyslet, protože okrást Číňany znamená prostě okrást Číňany a oni se neradi nechávají ojebat. Asi bychom měli zaletět do kolonie podívat se, jak to tady vlastně vypadá, zaplatit daň a jestli se tu nacházejí nějaký bary,“ odpověděl Kapitán.

„A co uděláme s mrtvolou?“ dodala Urgha.

„Já nevím, pohřbíme ji někde venku pod hromadou krystalů vody a methanu, ne?“ řekl Blázen.

„Vážení, jestli mohu navrhnout, vzal bych z ní pár náhradních dílů pro Mozečka. Myslím, že ruce, nohy, trup a některé části hlavy by se mi mohly hodit,“ přihlásil se Kokot.

„Plecháči, jestli ji chceš oživit, tak na to zapomeň. Myslím, že nám jeden celkem živej mrtvej stačí, nemyslíš?“ vykřikl Pong.

„Pongu, říkám, že by se hodila na náhradní díly, neříkám nic o ožívování mrtvých,“ vysvětlil mu ještě jednou Blázen.

„Dobře, dobře, plecháči,“ přestal vyšilovat Pong.

„Kokote, uklid' to někam, kde je velká kosa, napiš zprávu Karlosovi, že zaletíme do centra a zkusíme se seznámit s prostředím. Vezmu sebou čínskou kreditku a zjistíme, kolik zůstalo na účtu a jestli tady náhodou není otevřená směnárna, kde bych mohl vyměnit nějaký Kredity za ty jejich kosmický Žbluňky. Tak blbý jméno pro peníze jsem ještě v životě neslyšel. Za deset minut se sejdeme zase tady,“ rozhodl Blázen a šel si ubalit pořádně velkého jointa.

Deset minut uteklo jako zmrzlá voda.

„Urgho, ty zůstaneš tady. Fakt nevím, jak moc si provařená a nerad bych, abysme se dostali hnedka první den do nějakých nečekaných průserů. Navíc to tady musí někdo ohlídat. A taky bych řek, že ještě nemáš uklizeno,“ podíval se na Urghu Blázen, která se začala nesouhlasně ošívat.

„Já vím, že se ti to nelíbí, ale fakt bude lepší, když tady zůstaneš.“

„Kokote, Pongu, jdeme.“

Kapitán, Pong a robot se usadili v pohodlných křeslech u řízení jejich nové kosmické lodi, kterou familierně Blázen nazval „*Nadsvětelnou kapkou*“.

„Kokote, ukaž co umí,“ řekl Blázen, otevřel přenosný popelník a zapálil obří joint.

„Start, vole,“ dodal a udělal oblíbené gesto rukou naznačující pohyb vpřed.

Kokot zapnul převod energie k motorům. Ucítili jemné vrnění a oknem spatřili, jak se Kapka lehce nadzvedla.

„Můj vůdce, motory běží. Otevírám dveře a vzhůru za dobrodružstvím,“ zahlásil Kokot, otevřel dveře hangáru a před nimi se rozevřela krajina Titanu.

„Plecháči, proč nedošlo k dekompresi?“ zeptal se Pong.

„Pongu, protože žijeme v technologicky rozvinuté době a atmosféru zadržuje silové pole, kterým proletíme a unikne maximálně pár molekul vzduchu. Málokdy se někdo v laciných sci-fi příbězích ptá, jak se co děje, protože to není nutný vědět z hlediska děje. Jasně?“ velmi pomalu a trpělivě odpověděl robot Kokot.

„Dobře plecháči, už mlčím. Hlavně, aby bylo koho zabíjet,“ odsekl Pong nespokojený s odpovědí.

Kokot přitáhl řídicí páku k sobě, Nadsvětelná kapka vylétla jak střela z hangáru a udělala oblouk nad kráterem. Kokot provedl dva testovací oblety, zastavil se naproti oknu stanice, aby se mohli rozloučit s Urghou, zvedl Kapku do výšky a zamířil směrem ke kolonii.

Nebylo příliš těžké ji přehlédnout. Již zdaleka viděli jakousi matnou kupoli rozprostřenou nad povrchem měsíce, která mohla ukrývat jen jedno jediné – cíl jejich cesty.

„Kokote, co to je?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, atmosférická kopule. Nejjednodušší způsob jak osídlit klimaticky nepříznivou planetu. Přivezete generátor, zapnete a za čas je pod kupolí tak říkajíc dýchatelno. Postará se o světlo, déšť, mraky, sníh, vytváří prostředí příjemné pro život většiny živých organismů. Levná metoda, relativně nenásilná, pokud tedy neposlouží jako obranný štít proti méně technologicky vyspělým původním obyvatelům, které je potřeba vyhladit.“

„A jiný možnosti?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Druhá možnost je terraformování, ale to je poněkud brutálnější metoda, protože dojde k mechanické přeměně celého povrchu a tím pádem vyhubení veškerého původního života. Moje aktualizovaná databáze nic neříká o tom, že by nějak byla za posledních několik desítek let ošetřena práva méně rozvinutých společností.“

„Kokote, věnuj se řízení a pohádky si nech na jindy,“ zamručel Kapitán a odklepl popel.

„Můj vůdce, omlouvám se, že jsem se trochu rozhovořil. Budeme muset požádat o povolení ke vstupu, aby nám otevřeli v kopuli vstupní okno. Doufám, že jste sebou vzal papíry, které jsme dostali od pánů Chuje a Pyje.“

„Mám je sebou, měl jsem takový divný tušení, že by se mohly hodit,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

Kokot zpomalil, aby se mohli kochat krajinou. Během přibližovacího manévru si všímali, že se krajina mění. Přibylo staveb a cest, v krajině byly otevřené jámy, ve kterých velké stroje shrnovaly horninu. Po černých cestách, které v oranžové krajině vypadaly jako infekcí napadené žíly, se pohybovaly dlouhé vlaky vznášející se pár centimetru nad povrchem. Pravděpodobně díky nějakému mimozemskému způsobu pohonu.

Najednou se před Kapkou objevila směrová informační cedule, která se jakoby vznášela ve volném prostoru, s šipkou ukazující směrem k jednomu místu kopule. Kokot změnil směr podle příkazu a cedule se pohybovala stejnou rychlostí před nimi. Najednou se šipka změnila na kříž a Kokotovi došlo, že se nejspíš jedná o příkaz „Stůj“.

Zastavil tedy a čekal, co se bude dít dál. Pong mlčel, Kapitán kouřil a Kokot se věnoval řídicímu panelu. Najednou se rozblíkala červená dioda.

„Můj vůdce, volají nás. Mám přijmout hovor?“ zeptal se Kokot.

„No asi jo, ne? Přeci tady nebudeme stát jak kokoti, ne?“ odpověděl Blázen.

„Velmi stará lodi, kdo jste a čeho si žádáte?“ ozval se hlas z reproduktoru.

„Jsme noví sousedé a chceme poznat krásy vaší úžasné kolonie,“ odpověděl Kokot.

„Kdo jsi, ty jenž mluvíš?“

„Já jsem Kokot, pilot této lodi.“

„Jsi sám?“

„Ne.“

„Kdo je s tebou?“

„Kapitán Blázen a jeho ochránce.“

„Nějaké doklady máte?“

„Máme.“

„Můžete říci jaké?“

„Kapitáne, přečtěte jim něco z těch vašich lejster,“ otočil se Kokot směrem Bláznovi.

„Moment,“ řekl Blázen a prohledával složku.

„Daň z nemovitosti, pozemkové číslo 665123897643162011.23812321, zaměřeno a výše poplatku vypočtena panem Chujem, osobní číslo 43256 a panem Pyjem, osobní číslo 56712.“

„Áááá, to jste vy, ti šílenci, kteří se zabydleli v Hromovém kráteru. S pány z katastrálního úřadu jsem hovořil, když se od vás vrátili z návštěvy. Kdybyste viděli jejich nadšení, první práce po třiceti letech. K nám se už noví osadníci dlouho nestěhují,“ řekl nadšeně hlas z reproduktoru.

„Pustíte nás dovnitř?“ zeptal se Kokot.

„Samozřejmě, pomalu následujte šipku,“ odpověděl hlas a kříž na ceduli se opět změnil v šipku.

Kokot následoval směrovku a pomalu přibližoval loď k vnější stěně kopule. Když byli téměř nadosah, otevřelo se před nimi prostorové okno a Kokot zamířil Kapku přímo do něj.

Prolétli skrze a ocitli se ve zcela jiném světě. Viděli modrou oblohu, trávu, stromy, mraky, potoky s vodou a slunce jako pravé.

„To je podívaná, že?“ zeptal se Kokot. Nikdo neodpověděl. Robot tedy následoval šipku, která ho dovedla k přistávacím plochám, na kterých viděl celou řadu různých modelů kosmických lodí. Zastavil v místě pro ně vyhrazeném a pomalu s citem dosedl na povrch. Ucítili, jak se Kapka lehce zhoupala na vysunutých podpůrných nohách a Kokot vypnul motory.

„Tak jsme tady,“ řekl a bylo vidět, že se mu ulevilo.

„Se ti ulevilo, plecháči. Seš rád, že nás nesestřelili?“ neodpustil si rýpnutí Pong.

„Kvůli tomu ani ne, ale snad konečně budu moci doplnit zásoby oleje,“ odpověděl Kokot.

„Jdeme ven,“ zavelel Blázen, típnul zbytek jointa a vydal se k východu.

Slezli ze žebříku a zhluboka se nadechli.

„To je vzdoušek,“ nadšeně pronesl Blázen.

„Áááá, tady jste. Vítám vás na základně Saturn VI,“ uslyšeli povědomý hlas a všimli si postavy, která k nim běžela.

Počkali až se postava pořádně vydýchá a mezitím si ji prohlédli. Byl to úplně normální obyčejný člověk, trochu při těle, ale jinak úplně normální člověk v uniformě s logem téže aliance, které na svých skafandrech měli ti dva pozemkoví úředníci.

„Já jsem Ahmed,“ řekla postava.

„Ahmed jako Ahmed ze Země?“ vyhuleně se zeptal Blázen.

„Jo, Ahmed ze Země. Pracoval jsem pro čínskou vládu a nabídli mi, abych šel dělat pro jejich těžební konsorcium. Tak sem se ocitl tady,“ odpověděl Ahmed.

„Ty vole, tady to vlastně Číňani?“ zeptal se Pong.

„Ne zcela, mají jen 30%, ale i to jim stačí,“ vysvětlil mu Ahmed.

„No to mě poser, tak se tady dají rozměnit naše Kredity za ty divný vesmírný Žbluňky?“ promluvil Blázen.

„Jestli budete chtít posrat, tak vám můžu doporučit jeden místní klub. Je nejlepší ze všech a taky si rád někdy zajdu. Není ale nejlevnější, zvláště fekál a chcaní. A Kredity vyměníte normálně ve směnárně,“ odpověděl Arab.

„Pozemský neklonovaný děvky jsou k dispozici?“ zeptal se ještě Blázen.

„Vím o dvou, ale to je prvotřídní zboží, pro nejnáročnější zákazníky.“

„Já jsem náročněj zákazník,“ zasmál se Blázen.

„Ahmede, řekni nám, kde tedy najdeme směnárnu a ten skvělý podnik, který tak nadšeně líčíš. Mé jméno je Kokot a jsem pilot, tohle je Kapitán Blázen se svým šikmookým ochráncem,“ skočil do debaty Kokot.

„Kokote, ty jsi robot, že?“ zeptal se Ahmed.

„Ano, jsem.“

„Tady máš pár základních údajů a stáhni si do své paměti aktuální mapy a data o kolonii, otroku,“ podal Ahmed Kokotovi kus lejstra.

„Ahmede, já nejsem otrok,“ bránil se Kokot.

„To říkaj všichni roboti,“ rozesmál se Ahmed, až se mu břicho otřásalo, „musím zpět na dispečink, mám ještě práci, ale když budete mít v plánu se zdržet poněkud déle, můžeme se večer sejít. Tady máte Kapitáne moji vizitku s číslem,“ řekl Ahmed, otočil se a běžel zpět do budovy v dále.

„Kokote, mapu máš. Tak nás veď do víru dění! Chci vyměnit prachy, zaplatit daň a jít si dát panáka a brko,“ sdělil suše Blázen, přidal do kroku a zrakem sjížděl okolí.

Všude bylo čisto, nikde ani smítko, všiml si nějakých poletujících ptáků, prostě idylka na první pohled. Otázka je, jaký bude ten druhý pohled. Intuice mu říkala, že pod povrchem může být vše zcela jinak.

Prošli letištní branou, Blázen vytáhl z automatu potvrzení o parkování lodi, pokynuli hlavou vrátnému se zeleným obličejem a vstoupili na bulvár jako v Las Vegas.

„Ty vole, šéfe, vypadá to, že sme objevili ráj,“ zasníl se Pong.

„Nejsem si zcela jist, Pongu. Kokote, najdi nejbližší směnárnu,“ řekl Blázen.

Vydali se širokým bulvárem a obdivovali místní idylku. Pětipatrové barevné domy lákaly svými reklamními vývěsními štíty ku hazardním hrám a jinému zabíjení volného času. Zastavili u informační desky a studovali plán kolonie. Stromy šuměly, voda ve fontánce zurčela, pták seděl na krycí stříšce proti dešti a vyzpěvoval. Podle mapy se nacházeli v centru kolonie. Veškeré hotely, bary a zábavní podniky se nacházely v nejbližším okolí letiště, které bylo středobodem kolonie. V širším okolí se nacházely obytné čtvrti a úplně na periferii se nacházely lesy, louky a industriální stavby. Vše bylo propojeno cestami, paprskovitě vycházejících z centrální kruhové cesty, která obepínala letiště jako opasek a v pravidelných vzdálenostech cesty protínaly další kruhové bulváry, které byly vystavěny v soustředných kružnicích. Milion lidí musel někde pracovat, utrácet své mizerné výdělky a rodiny musely někde žít.

„Můj vůdce, kolonie je vystavěna pěkně podle pravítka a kružítko. Od mé poslední návštěvy se velmi změnila. Staré špinavé domy zmizely, smrad a jedovatý dým je pryč, obyvatelé jsou krásní, čistí a nezapáchají,“ povídal Kokot během rozhlížení po okolí.

„Vypadá to, že někdo zapracoval na pořádku a systému,“ řekl Blázen, „nikdo se ale venku nebaví, žádné skupinky grilující maso, žádné skupinky pijáků či hráčů deskových her, žádné rodiny, jen postavy jdoucí od někud někam. Zvláštní. Nemám pocit, že bych si tady mohl ubalit brko.“

„Můj vůdce, jak říkáte. Sterilní prostředí. Dovolil bych navrhnout pokračovat do směnárny, je kousek odsud,“ řekl Kokot a vydal se rovnou za svým nosem.

„Čínský puntičkářství,“ pronesl Pong.

„Asi jo, jejich preciznost, smysl pro detail a hlavně naprostá oddanost. Je zde cítit jejich vliv,“ dodal Blázen.

Šli po chodníku uprostřed bulváru pod stromy v příjemném chládku, nerušení provozem na silnicích po jejich levici a pravici. Stejně byly nejspíše dopravní prostředky poháněny elektrickou energií, protože si všimli na mapě jasně vyznačených dobíjecích míst. Metanu bylo v okolí celkem dost a i nějaký vodík se určitě našel, takže Blázen předpokládal několik elektráren, které přeměňovaly levné suroviny v levnou energii. Úplně to viděl v hlavě, pronajmout hangár a zřídit velkokapacitní pěstírnu konopí.

Ze slastného zamyšlení ho vytrhl Kokot, který oznámil, že přejdou silnici a budou na místě. Ocitli se před starším přízemním domkem s mřížemi ve dveřích a oknech s nápisem „*Směnárna všeho druhu*“. Zazvonili, počkali než je pečlivě prohlédlo oko kamery s lehce bzučícím elektromotorkem, pak se dveře otevřely a mohli vstoupit. Místnost byla stroze vybavená, dřevěná podlaha a bankovní přepážka s mříží jako z filmu z první poloviny dvacátého století. Blázen přistoupil k okénku a zaklepal na sklo. Postava v turbanu se s kolečkovou židlí otočila a Bláznovi bylo hned jasný, proč je Ahmed poslal sem.

„Já jsem Mochtár Bachmochtár, co byste rádi, cizinci?“ řekl muž v turbanu a hustým vousem.

„Já jsem Blázen a posílá nás sem Ahmed z letiště,“ odpověděl Blázen.

„Můj bratranec, znáte to. Rodina vždy drží pohromadě. Předpokládám, že potřebujete vyměnit nějaké Kredity za místní intergalaktickou měnu s hloupým názvem, že?“ usmíval se pod vousem Mochtár.

„Jakej je kurz?“ zeptal se Blázen.

„Pro vás jen ten nejlepší, pane Blázen,“ odpověděl Mochtár a stále se usmíval.

„Tak jakej, šmelináři?“ rýpl si Kapitán, protože mu bylo jasný, že Mochtár chce jako správnej Arab smlouvat.

Arabský směnárník nat'ukal tužkou na kalkulačce nějaké číslo a otočil displej směrem k Bláznovi.

„To si se posral, Arabe, ne?“ zasmál se Blázen, napsal jiné číslo a otočil displej zpět.

Mochtár chvíli přemýšlel, napsal jiné číslo a opět otočil displej k Bláznovi. Ten se opět usmál a s poznámkou, „zkus to ještě jednou,“ vrátil nabídku. Mochtár zakroutil hlavou, naťukal na ohmatané klávesnici nabídku a otočil ji zase k Bláznovi.

„Cizinče, poslední nabídka, jinak nic nevydělám a já musím živit pět žen a jedenáct dětí.“

Blázen si prohlédl nabídku, pousmál se a pokýval souhlasně hlavou.

Mochtár vyndal Kreditový platební terminál a jakousi zelenou obdélníkovou kartičku s nějakými identifikátory.

„Kolik Kreditů budete chtít prodat?“ zeptal se Mochtár.

„Deset tisíc by mohlo stačit pro začátek,“ odpověděl suverénně Blázen.

„To není zrovna málo cizinče, ale jak chcete. Žbluňky máte k dispozici na této zelené kartě.“

„Fajn, dokončeme transakci ať to máme už za sebou,“ řekl Blázen.

Uskutečnili směnu a vyšli ven.

„Můj vůdce, jaký jste dostal kurz?“ zeptal se Kokot.

„Celkem dobrej myslím, za jeden Kredit tisíc kosmickejch,“ odpověděl Blázen.

„To docela ujde. Myslím, že jste udělal dobrý obchod,“ řekl robot.

„Já vím, vždy předpokládám, že se mě při prvním obchodu pokusí ojet,“ zasmál se Kapitán.

„Šéfe, kam teď?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že pojedeme na katastrální úřad zaplatit daň z nemovitosti. Není nad to, když navštívíš úředníky osobně na pracovišti, oni jsou pak tací vstřícnější, když je po nich něco potřeba. Pozdravíme Chuje a Pyje, zastavíme se na pokladně a pozdravíme vrátanou. Copak to neznáš?“ usmíval se Blázen.

„Šéfe, neznám. Já bych na ně vlítnul, pořádně je stisknul pod krkem a když by měli štěstí, umřeli by rychle,“ chechtal se Pong.

„Pongu, ty jsi magor,“ poznamenal Kokot.

„Já vím, proto mám skvělého šéfa, kterej mě drží na uzdě. Nevezmeme si dročku?“ řekl Pong.

„Mohli bysme, ale serem na to. Pořád si válíme šunky buďto v ponorce, v miniponorce nebo od dneška v kosmický kapce kovu. Projdeme se a prohlédneme výlohy. Je to daleko, Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, ani ne. Dva kilometry nákupním centrem, pak doprava a po pár metrech se podle mapy nachází budova centrální administrativy kolonie.“

„Dva kilometry dlouhé nákupní centrum?“ podivil se Blázen a Kokot mu odkýval, že tomu tak skutečně je. Dali se do chůze a po chvíli je chodník zavedl k vstupu do chrámu konzumu a nákupů. Procházeli arkádami obchodů s oblečením, potravinami, zbraněmi či pracovními nástroji. Poznávali loga značek čínských společností Adidas, Coca-Cola, Louis Vuitton, Alibaba, Sony či Samsung.

„Ty vole, Šéfe, tady to vypadá normálně jako v Číně. Nevezmeme si něco sebou k jídlu?“ zeptal se Pong.

„Mohli bysme, támhle vidím stánek s čínou,“ ukázal prstem Blázen a zamířil k malému stánku na kolečkách. Objednal si Kung-pao z veselých skákajících veverek a Pong zvolil Malého hravého bílého tygříka s medvědím spermatem.

„To je trošku nechutný, nemyslíš Pongu?“ zeptal se mírně znechuceně Blázen.

„Nechutně chutný,“ zasmál se Pong a vytáhl své nerezové hůlky, které s oblibou používal k zarážení do nosů svých obětí.

Pokračovali v cestě nákupním centrem, došli na jeho konec, vyhodili plastové misky od jídla do odpadkových košů a zamířili k administrativním budovám, které jednoznačně dávaly do okolí najevo, že zde se nachází byrokratické centrum kolonie.

Zastavili ve vrátnici a Blázen se zeptal, kde najdou pokladnu, že jdou zaplatit daň z nemovitost, kterou jim vyměřili dva úředníci místního katastrálního úřadu. Čínský vrátný jim mlčky prstem ukázal velký rozcestník, kde nechyběla směrová cedule s nápisem „Pokladna“.

„Všude je to stejný,“ pomyslel si Blázen.

Dlouhou kachličkovanou chodbou šli sami. Dveře, které míjely nesly jména úředníků, kteří se za nimi ukrývali. V pravidelných intervalech se pod okny nacházely dřevěné lavice, na kterých mohl spočinout znavený návštěvník. Několik školních kyttek ledabyle umístěných ve velkých kýblech umocňovalo strohost úřední budovy. Došli na konec chodby ke dveřím s cedulí „Pokladna“.

Blázen zaklepal, nikdo neodpověděl, tak otevřel a vstoupili. Ocitli se v malé místnosti se dvěma přepážkami, z nichž jedna byla zavřená a za druhou seděla pokladní. Blázen se sklonil k mluvítku a zatvářil se překvapeně.

„Co to kurva je?“

Pong a Kokot se podívali přes Blázna záda.

„Šéfe, co to kurva je?“ zíral Číňan na samici od Predátora, která se na ně dívala svým predátořím obličejem s vytaženými čelistmi, kterými dramaticky máchala jako krab klepety.

„Copak byste si přáli, pánové?“ zeptala se Predátorka.

„My, my jsme přišli zaplatit daň z nemovitosti, kterou nám vyměřili vaši dva zaměstnanci pan Chuj a pan Pyj,“ odpověděl Blázen.

„Ááá, to jste vy. Všichni už jsme o vás slyšeli. První po třiceti letech. To byste nevěřili, jak Chujovi a Pyjovi závidělo celé patro. Práce, skutečná práce. Promiňte, já jsem se nepředstavila. Jmenuji se Květinka,“ mluvila Predátorka.

Kapitán a Pong se po sobě podívali a štípli do tváří, jestli náhodou nespí. Když si potvrdili, že jsou vzhůru, podívali se znovu do okénka.

„Vidím, že jste trochu překvapení. Asi vidíte poprvé moji rasu, nepletu-liž se?“ zasmála se predátořím smíchem Květinka.

„Paní nebo slečno,“ začal Blázen.

„Slečno, prosím,“ řekla Květinka.

„Slečno, jsme trochu překvapeni, čekali bychom zde kohokoliv jiného,“ pokusil se o úsměv Blázen.

„Nedivím se vám. Každý, kdo sem přijde poprvé, je trochu v šoku. Víte, mě nebaví zabíjení. Naše rasa neustále musí něco zabít a mě to tak smrtelně nebaví. Pořád honit kořist, klást pasti, vytrhávat vnitřnosti a preparovat lovecké trofeje. Sem tam změřit síly s domorodým hrdinou. Hrozný stereotyp, proto jsem se rozhodla věnovat se účetnictví a práci s penězi. Víte vy, kolik potkám zajímavých bytostí, se kterými si můžu popovídat a nemusím je hned lovit a preparovat jejich lebky s páteří?“ povídala Květinka.

Pong zíral s otevřenými ústy a nemohl pochopit jak někdo s takovým darem lovce nechce zabít a brodit se v krvi svých nebohých obětí. Predátorka pokračovala.

„Tajně jsem doufala, že sem přijdete a já vás budu moci poznat osobně. Přeci jen noví osadníci se zde neobjevují příliš často. Ukažte co máte,“ zazubila se Květinka.

Blázen vytáhl z desek papíry a podal je přesouvacím šuplíkem Květině. Vzala je do rukou, chvíli je pročítala a pak se zeptala.

„Vy jste nedostali slevu?“

„Ne, měli jsme nárok?“ zeptal se Kokot.

„Váš otrok může mluvit, kdykoliv se mu zachce?“ zeptala se Květinka.

„Já nejsem otrok.“

„Slečno Květinko, Kokot není otrok, je součástí mé posádky. Dáte nám slevu?“ řekl Blázen.

„To už se vidí málokdy, robot a není otrok. Stejně za něj zodpovídáte. Co se týče slevy, máte nárok na deset procent, protože jste v tomto účetním období první klienti s nově vyměřenou daní.“

„To zní dobře, můžu zaplatit kartou?“ odpověděl Blázen.

„Můžete, terminál je před vámi. Potvrďte částku, přiložte kartu a pak odeberte doklad o zaplacení.“

„Slečno, vy jste k nezaplacení,“ zasmál se Blázen, potvrdil částku, vyjmul papír z otvoru terminálu a uložil zpět do desek.

„Pane Blázen, to je vše. Příští rok dostanete složenku, kterou opět můžete zaplatit zde na pokladně,“ zazubila se Květinka.

„Slečno Květinko, pokud mě pracovní povinnosti dovedou do kolonie, zajdu do vašeho úžasného doupátka čísel a peněz a rád osobně provedu transakci jen kvůli vašemu nádhernému úsměvu,“ opětoval úsměv Blázen.

„Jdeme ven,“ zavelel Kapitán, otočil se a šel rychle chodbou zpět. Pong s Kokotem chvátali za ním. Když vyšli ven, Blázen se zhluboka nadechl a vydechl.

„Ty vole, já bych si zahulil, ale tady venku nějak nemám chuť. Ještě štěstí, že jsme toho nepotřebovali na úřadě víc. Kokote, najdi nějaký podnik.“

„Šéfe, co kreditka, kterou jsme našli u toho zmrzlýho? Nepůjdem ji prověřit?“ zeptal se Pong.

„Pongu, na ni bych se zatím vysral, protože nevíme, jestli není ten účet sledovanéj a pípnout kartu v bankomatu by znamenalo zanechat po sobě stopu. A Číňanů je tady jak nasráno, takže si myslím, že je úplně zbytečný na sebe upozorňovat ještě víc, když už to stejně vypadá, že všichni věděj, že maj nový sousedy kousek za humny. Doprdele, já bych si dal brko.“

„Můj vůdce, Ahmed mi na letišti označil v mapě podnik. Vezmeme taxi a zajedeme tam, nemyslíte?“ řekl Kokot.

„To zas bude nějaký další Ahmedův příbuznej. Ale co, nikoho tady neznáme, Arab lepší Číňana a s Mochtárem sme neudělali špatnej obchod,“ zamyslel se Blázen a mávl na kolemprojíždějící žlutý vůz taxislužby.

Vůz zastavil, otevřely se zadní dveře a trojice nastoupila. Skrz malý průzor byla vidět tvář posázená bradavicemi a z reproduktoru se ozval huhňající hlas.

„Kam to bude vážení?“

„Dovezete nás...“, začal Blázen a otočil se k Kokotovi, „kam to vlastně jedeme?“

„Můj vůdce, k Rozverným tanečnicím,“ odpověděl robot.

„... slyšel jste, k Rozverným tanečnicím,“ dokončil hovor s taxikářem Blázen.

„Dobrá volba,“ zahuhlal hlas a vůz taxi se odlepil od země.

Projeli několik ulic. Ocitli se ve čtvrti zábavy a povyražení. Míjeli jeden bar za druhým, jeden bordel vedle druhého, podniky s výlohami i bez výloh pro ukojení všech možných a nemožných choutek.

„Že vy si chcete nechat nasrat na hlavu, že jo?“ promluvil řidič taxi.

„Cože?“ vyjel Pong.

„K Rozverným tanečnicím se jezdí za speciálníma službama. Všichni, kdo tam míří, vědí přesně co chtějí. Nebo byste rádi pravou děvku? Ty sou drahý. Ha ha ha,“ smál se taxikář.

„Nás tam poslal Ahmed z letiště,“ vysvětlil Blázen.

„Jo, vy znáte Ahmeda,“ odpověděl hlas.

„Je s ním něco v nepořádku?“ zeptal se Pong.

„Ne, toho zná každěj, kdo projde letištní branou. Takže, vy jste cizinci. Co vás sem přivádí?“ pokračoval hlas ve vyptávání.

„Jsme jen prostí turisté. Chceme vidět místní krásy,“ řekl Pong.

„Tak turisté, říkáte?“ řekl hlas.

„Je to tak, jak říká. Jsme obyčejní turisté ze Země, kteří chtějí okusit nových nepozemských rozkoší. Pravých děvek je všude plno, ale na hlavu mi u nás doma nikde nenaserou. Vy jste místní?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Ano, já jsem se zde narodil v páté generaci původních osadníků. Já vám tak závidím, že odsud můžete kdykoliv zmizet.“

„Proč, nelíbí se vám tu? Vždyť místo je uklizené, služby fungují, práce je dost a zábavu tu také máte,“ ptal se dál Kapitán.

„To máte pravdu, ale žiju ve zkurveném skleníku, ze kterýho není úniku. Moc si nevydělám a všechno posledních pár let jede podle čínského systému,“ během řízení vykládal taxikář.

„A jsme tady, potvrďte částku a přiložte kartu. Omlouvám se jestli jsem byl nepříjemnej, ale byli ste první cizinci po třech letech, který jsem vezl. Normálně si místním postěžovat nemůžu a vy nevypadáte, že byste pracovali pro Číňany,“ řekl taxikář a zastavil.

Blázen potvrdil částku a během toho se zeptal, „proč myslíte, že nepracujeme pro Číňany?“

„Protože ti by s otrokem v jednom autě nikdy nejeli. Tady se nikdo neukazuje běžně s roboty na veřejnosti.“

„Šéfe, proto na nás tak občas v tom nákupním centru blbě čuměli,“ vložil se do debaty Pong.

„Jestli jste se prošli po nákupním centru, tak se není co divit. Pěsti na oko. Ha ha ha. Teď už o vás ví půlka města,“ smál se taxikář a podal škvírou v přepážce vizitku.

„To kdybyste někdy potřebovali diskrétní odvoz.“

Vystoupili z vozu, protáhli se a prohlédli okolí. Stáli před nenápadným domem s jednoduchým průčelím se znázorněnou tanečnicí kankánu s vyzývavě zvednutou nohou a laškovně povyhrnutou sukni, která odhalovala kalhotkami nezakryté intimní partie.

„Tohle místo vypadá velmi slušně,“ řekl Blázen, rozhlédl se ještě jednou po okolí a vstoupil do dveří.

Rozhlehlé vstupní hale potažené rudým semišem dominoval skleněný sloup, ve kterém byla zavřená děvka. Zrovna srála na hlavu, která byla prostrčená otvorem v podlaze skleněného tubusu a její majitel seděl v pohodlném křesle. Zcela zřetelně si svoji dávku hoven na hlavu vychutnával.

„Ty vole, Šéfe, to mě poser,“ vykřikl Pong a rozeběhl se k válci.

„Pongu, to ses posral,“ pronesl Blázen, ale Pong ho už neposlouchal, protože měl obličej přitisknutý ke sklu a jen zíral na porno modelku, jak nahá v podřepu sere.

„Šéfe, to sem ještě v životě neviděl,“ otočil hlavu směrem k Bláznovi a Kokotovi.

Blázen ho neposlouchal, protože se věnoval uvaděči do podniku.

„Jsme prostí pocestní a posílá nás sem Ahmed z letiště, že prý tu poznáme nepoznané.“

„V tom případě vstupte do místa rozkoši, potěšení a nekonečných tělesných zážitků,“ řekl uvaděč a otevřel velké dveře, ze kterých se linula elektronická hudba. Trojice vstoupila a ihned se jich ujal číšník.

„Vítejte u Rozverných tanečnic, na jaké jméno máte rezervaci?“ zeptal se číšník.

„Nemáme rezervaci. Poslal nás sem Ahmed z letiště, že prý si tu užijeme,“ vysvětlil Blázen.

„Ahmed vás sem poslal. Náš nejlepší naháněč,“ s náznakem úsměvu řekl číšník.

„Naháněč?“ ozval se Pong.

„Ano, naháněč. Tipuje z návštěvníků tohoto neutěšeného místa potenciálně solventní klienty a pokud touží po pobavení, posílá je k nám,“ odpověděl číšník.

„Může se tu kouřit?“ zeptal se Blázen.

„Naše zaměstnankyně rády kouří, pokud je vaše orientace opačná, může vám vykourit někdo ze zaměstnanců,“ s ledovým klidem trpělivě vysvětlila obsluha.

„Dobrý vědět, ale v tuto chvíli mám na mysli kouření tabáku, konopí či čaje,“ řekl Blázen.

„Vy myslíte užívání omamných látek? Chcete si užít v klidu a soukromí nebo ve společnosti?“

„Rád bych měl výhled na vaše tanečnice,“ řekl Blázen a Pong přitakával. „Šéfe, já bych si klidně nechal vykourit.“

„Pongu, klidni hormony, nejdřív okoukneme podnik, jestli tu má vůbec smysl utrácet,“ provokativně zahlásil Blázen a podíval se na obsluhu.

„Pánové jsou tu poprvé, to je poznat. Pojd'te za mnou, dovedu vás na místo. Otroka můžete odložit do šatny, jsou tam pro ně speciální skříňky, do které ho můžete bezpečně zamknout,“ řekl číšník a pohlédl na Kokota.

„Já nejsem otrok,“ zamručel Kokot.

„To říkají všichni,“ řekl číšník a Bláznovi proběhlo hlavou něco ve smyslu, že tuto větu už minimálně jednou slyšel.

„Pojd'me si sednout. Číšníku, chci popelník a jídelní lístek,“ zakončil rozhovor Blázen.

Číšník je usadil do boxu s modrou sedačkou v půlkruhu a vysokou dřevěnou stěnou okolo, umístil na stůl popelník a odešel. Měli výhled na taneční parket, kde křepčilo ve zvláštním rytmu elektronické hudby několik barevných postav, u kterých se nedal rozlišit druhový původ. V mlze se na pódiu ztrácel DJ a u stolků bylo plno. Dlouhý barový pult byl obsazen hosty, kteří do sebe klopili jednoho panáka za druhým a obsluha nalévala, jako kdyby všem hořela u prdelí koudel.

„Nápoje, prosím. Jídelní lístek,“ přišel číšník, který přinesl občerstvení.

„Kde máte toalety?“ zeptal se Blázen.

„Přes parket a pak doprava,“ odpověděl číšník.

Blázen se zvedl a zamířil k parketu. Lehkým tanečním krokem prošel okolo tanečniců a podle fronty poznal, kde jsou záchody. Postavil se na konec a pomalým krokem postupoval dopředu. Prošel dveřmi a dostal se na dohled začátku fronty. Nebyla na záchody, ale k dýlerovi. Zklamání, že stojí zbytečnou frontu, rychle zahlasil myšlenkou na otestování drog, které zde nabízí k prodeji. Vystál zbytek fronty, až se dostal k postavě v modrých laksláčích s modrým obličejem a modrými vlasy. Seděla za malým stolem s váhami a platebním terminálem.

„Co byste chtěl cizince? Nějaký sny a nebo si pořádně nechat posrat hlavu? Pro tyto účely tady mám něco speciálního,“ zeptal se modrák.

„Perník máš?“ zeptal se Blázen.

„Mám, ale je drahej, od Číňanů,“ odpověděl modrej dýler.

„A trávu máš?“ zeptal se ještě jednou Blázen.

„Co to je?“

„Kouření ze Země. Dej mi vzorek toho perníku,“ odpověděl Blázen, počkal až modrák připraví půlgramový vzorek, potvrdil cenu a zaplatil. Vzpomněl si ještě, že původně chtěl vysypat písek, otevřel nejbližší záchodové dveře a málem se poblil. Tak špinavý hajzl snad v životě ještě neviděl. Zesranej od podlahy až pomalu ke stropu. Opatrně našlápl do stop v hovnech a rychle se vychcal.

Když se vrátil ke stolu, Pong už píchal nějakou cizinku se třema kozama a dvěma vagínami. Kokot měl před sebou tuplák s jakousi černou kapalinou.

„Můj vůdce, mají tady velmi kvalitní olej, tak jsem si dopřál po těch letech.“

„V pohodě, ty jeden otroku,“ zasmál se Blázen a začal balit zaslouženého jointa. „Kokote, můžeš mi otestovat kvalitu tohoto sráče?“ podal pytlík robotovi, který odsypal vzorek na svůj dlouhý jazyk a chvíli pracoval.

„Ty máš, ale dlouhej jazyk,“ objevily se u stolu dvě spoře oděné děvy, „novej zaměstnanec?“ zeptala se jedna z nich.

„Nový zaměstnanec?“ podivil se Kokot a podíval po děvkách.

„Otroka s dlouhým jazykem tu ještě šéf neměl, tak jsme si říkaly, že jsi jen rozšířil sortiment nabízených služeb.“

„Já nejsem otrok ani zaměstnanec,“ odpověděl Kokot.

„To tady říkáte všichni. Vy jste jeho majitel?“ otočila se tetovaná maorka ke Kapitánovi.

„Ne, je to můj zaměstnanec,“ řekl Blázen.

„Kdybyste ho chtěl prodat, náš šéf vám nabídne dobrou cenu.“

„Můj vůdce, ten vzorek je velmi naředěný meth,“ dokončil analýzu Kokot. Blázen se podíval směrem k děvčatům.

„Holky, jestli je ten váš šéf tak poctivej jako tenhle perník, tak by z toho stejně nic nebylo. A vůbec, není na prodej,“ suše vysvětlil holkám Blázen a konečně si zapálil svého velkého jointa.

„Teď odpalte a Pongu pošli tu děvku do hajzlu. Chci si v klidu zakouřit.“

Blázen se ponořil do svých myšlenek. Tenhle podnik nebyl to co hledal. Klasický šmėčko na turisty, který funguje pravděpodobně všude po vesmíru stejně. Bejt novej znamená vždycky problémy a musí vymyslet, jak co nejrychleji z tohoto místa zmizet.

„Co je to za zvláštní smrad?“ vytrhl Blázna z myšlenek známý hlas. Otevřel oči a uviděl před sebou dýlera z hajzlu. Všiml si, jak Pong do sebe nasál lajnu perníku a upřeně pozoroval modrého muže.

„Tráva,“ řekl Blázen.

„Můžu to vyzkoušet?“ zeptal se modrý.

„Jo,“ podal mu joint Blázen a díval se, jak modrý muž zkušeně pokouje. Bylo jasné, že minimálně s kouřením má zkušenost.

Modrákovi se zamotala hlava a musel se posadit. Blázen se zasmál a lišácky pozoroval obět marihuany. Dýler mu podal zpět jointa a jediné na co se zmohl bylo „mě se motá hlava.“ Načež se začal smát jako šílenec.

„To je matroš co?“ smál se Blázen a Pong se přidal.

Smáli se nakonec všichni, než se najednou modrej dýler svalil pod stůl. Blázen se smál, až se za břicho popadal.

Chlap se pomalu začal zvedat ze země a opatrně se posadil. Pong před něj beze slov posunul skleněný tácek s nadrceným pervitinem a podal mu šňupátko. Modrák ho vzal a také zkušeně nasál jednu z lajn. Zorničky se mu rozšířily a dech znatelně zrychlil.

„Co to bylo?“

„Meth, kvalitní perník, ne taková sračka, kterou si prodal ty mě,“ odpověděl Blázen.

„Turistická kvalita, znáte to snad?“ odpověděl modrák.

„Jo známe, ale nejsme na to zvyklý,“ řekl Blázen.

„Šéfe, vysereme se tady na to, podělanej Ahmed přeháněl, ani milion zkurvenejch děvek nevynahradí mizerný drogy v podniku. Půjdeme někam jinam,“ vyjel Pong, kterého sralo, že musel odehnat děvky v nejlepším.

„Vás sem poslal Ahmed? To ste měli říct hned.“

„Říkal sem to u vstupu, ale mě nikdo neposlouchal,“ řekl Blázen.

„Ke mě se ta informace nedostala, sedím celej večer na hajzlech v příšerným puchu a musím akorát poslouchat hovna sfetovaných návštěvníků.“

„Proč ty drogy neprodáváte na baru, jak bejvá běžný?“ zeptal se Pong.

„Protože majitel podniku je tradicionalista a zastává názor, že drogy se maj prodávat na hajzlech,“ odpověděl modrák.

„Majitel je ze Země?“ zeptal se Blázen.

„Je, chcete se seznámit?“ řekl modrák.

„Můžeme se vidět, než půjdeme do prdele,“ odpověděl Blázen.

Zvedli se od stolu a vydali za svým modrým průvodcem, který je vedl soukromými částmi podniku. Minuli mohutného holohlavého strážce privátního vchodu, jenž si pečlivě prohlédl hlavě Ponga a ohrnul nos nad Kokotem, ale jinak potíže nedělal. Prošli úzkou chodbou, několikrát pravouhle zahnutou, se střílnami a skluzavkami pro granáty, krátce se zdrželi u masivních pancéřových dveří, které se otevřely po modrákově zazvonění. Pak se museli škrábat po točitém litinovém schodišti ve stylu viktoriánské Anglie do rozlehlé společenské místnosti s barem, stolky a prosklenou stěnou s výhledem na taneční parket. Bláznovi místnost připomněla jejich pozorovatelnu na základně. Modrý muž je dovedl k velkému gauči, kde seděl postarší běloch, krátce střížený, v barevné plážové košili s mohutným límcem.

„Pane Martene, někoho jsem přivedl,“ řekl modrák.

„Jestli sou to zase nějakí dementi jako posledně, nechám tě vykuchat a nakrmím tebou svoji sbírku masožravých kytek,“ zvedl hlavu od počítače muž, který byl modrákem nazván Marten.

„Pane Martene, myslím, že vás budou pánové zajímat. Tady pan..,“ otočil se modrák k Bláznovi, „... jakže se jmenujete?“

„Kapitán,“ řekl Blázen.

„pan Kapitán,“ pokračoval modrák, „má nějakou trávu. Kouří se to jako cigareta a hrozně legračně se potom motá hlava.“

Jak padlo slovo „tráva“ muž označovaný jako Marten zbystřil a podíval se po trojici, která postávala před stolem. Dlouho si je prohlížel a pak promluvil.

„Dobrá, teď jdi pryč. Pánové posaďte se u mě,“ a ukázal na židle naproti němu.

„Tak, pane Kapitáne. Co byste rád?“

„Pane Martene, nás sem poslal Ahmed z letiště, že prej se nám bude v Rozverných tanečních líbit.“

„To jste tedy vy, kteří se nám zabydleli v sousedství ve staré opuštěné univerzitní laboratoři. Tady se nic neutají, Kapitáne Blázne. Ani to, že jste zajímavým cílem pro některé zástupce čínské vlády, protože máte něco, co by stálo za hodně moc.“

„Vidím, že máte přesný informace, pane Martene,“ řekl Blázen.

„Vaše štěstí je, že zde nejsme na Zemi, ale nýbrž v kondominiu pod správou Velké rady a čínský vlády, která zde má svých třicet procent a určitě už o vás ví z aktualizací katastrálních map. Navíc Ahmed určitě žvanil.“

„Jak Ahmed žvanil?“ skočil do řeči Pong.

„Letiště je v plný správě čínských úřadů a Ahmed pro ně pracuje. Vážně si myslíte, že vás poslal k Mochtárovi a sem jen tak?“ zasmál se Marten, Pong se podíval na Blázna a Marten pokračoval.

„Víte o co jde? O odměnu. Ahmed ji dostane jak od svých zaměstnavatelů, tak ode mne. A teď bude záležet na našem rozhovoru, jak se věci dál vyvinou. Jste jen malé, čerstvě narozené rybičky v rybníce, který mají pod kontrolou velcí žraloci, rozhodující o tom, kdo bude žít a kdo ne. Já jsem jeden z těch žraloků,“ smál se Marten.

„Šéfe, já ho zabiju,“ oznámil suše Pong.

„Pongu, nikoho zabíjet nebudeš. Řekl bych, že se pan Marten snaží naznačit, že záleží na tom, co jsme schopni nabídnout,“ řekl Blázen.

„Řekl bych, že si rozumíte. Prý máte trávu,“ řekl bez rozmýšlení Marten.

„Hm,“ zamručel Blázen, „něco málo by se našlo, pro osobní potřebu.“

„A?“ zeptal se pan Marten.

„Zahulíme a uvidíme,“ řekl Blázen, vyndal krabičku s konopím a začal motat brko. Pan Marten ho pozoroval s neskrývanou chutí.

Kapitán dobalil, uklidil propriety a labužnický zapálil. Chvíli popotahoval, poté mlčky předal joint panu Martenovi. Ten po něm rychle chňapl a zhluboka natáhl omamný kouř do svých plic. Chvíli jej podržel a pak mocně vypustil. Mlčel a znova natáhl do plic. Spolustolovníci mlčeli a Blázen pozoroval Martena, který si velmi užíval chutného kouře.

„Kapitáne Blázne, to je matroš. Už dlouho sem něco takovýho neměl. Jsem původem z Nezávislý Kalifornie a sluníčko tam umělo pěknou magii. Ale už je to hodně dávno, tady se taková kvalita sehnat nedá. Občas mi něco přivezou v transportech ze Země, ale to je skutečnou vzácností.“

„Vy ste z Kalifornie?“ zeptal se Blázen.

„Ano, máte s tím nějaký problém?“

„Ne, jen mám známýho z Kalifornie,“ odpověděl Blázen.

„Vesmír je malej, Blázne. Vůbec, jak jste se sem dostali?“ vyptával se Marten a podal joint Bláznovi.

„Dlouhé vyprávění, ale máme loď. A víte čím jsme přiletěli.“

„Vím, pěkným veteránem, se kterým mají radary problém. Asi nemá smysl se ptát, komu jste ho ukradli, že?“ zasmál se Marten.

„Pane Marten, my sme ho neukradli, ale spíš našli v jedný starý stodole,“ odpověděl Blázen.

„Je mi to jasný, museli jste ji opravit a jako bonus ste našli v nákladovém prostoru robota, kterému akorát stačilo vyměnit baterky, co?“ smál lišácky Marten a natáhl ruku pro jointa.

Blázen mu ho podal a chvíli pozoroval.

„Pokud zůstaneme u této verze, bude nám všem dobře,“ zasmál se nakonec a začal motat další brko.

„Můj vůdce, měli bychom se pomalu vrátit do stanice,“ řekl Kokot, který doposud mlčel.

„Kokote, za chvíli půjdeme, jen co tady s panem Martenem dořeším objem objednávky,“ odpověděl Kapitán.

„Blázne. Můžu vám tykat, že?“ začal Marten, který ani nečekal na odpověď a pokračoval, „Blázne, tady platí úplně jiný zákony než na Zemi, takže proč nezkusit uzavřít nějaký pěkný první obchod. Uměl bys toho víc?“

„Kolik byste si představoval, můj budoucí obchodní partnere?“

„Dvě tuny, pro začátek. Zvládli byste to?“ zeptal se Marten.

„Dvě tuny, říkáš. To není zrovna málo hulení,“ zamyslel se Blázen.

„Zaplatím samozřejmě až po dodání.“

„To by nevadilo, důvěra se buduje dlouho, ale přeci jen bychom se měli asi blíž poznat a navrhl bych začít půl tunou, dostanete slevu a chci vidět jak se to rychle prodá,“ odpověděl Kapitán. Marten se zamyslel a potáhl z jointa.

„Jak se to rychle prodá? To se prodá všude, před školami, na letišti, v klubech. Tenhle materiál bude chutnat všem,“ smál se Marten a z úst mu vycházel kouř, „k tomu se seznámíš s některými mými obchodními partnery.“

„Fajn, jsme domluveni a můžeme zkusit, jak nám pošlape byznys. Za týden se ozvu,“ řekl Blázen a podal ruku Martenovi na znamení dohody. Ten ruku přijal a potřásl si.

„A teď běžte, mám práci. Kontaktujte mě na tomto kanále šifrovaným níže uvedeným klíčem,“ podal na závěr Marten Bláznovi jakousi kovovou kartičku.

Blázen, Pong a Kokot se zvedli a šli směrem k východu. Když byli zhruba v půlce, uslyšeli Martenův hlas, jak mluví jejich směrem.

„A nemyslete si, že jste pány situace. Lidi neradi chodí k vaši stanici, kterou jste zabrali. Občas se tam totiž někdo ztratí a zůstane navždy ztracenej.“

Všichni tři se otočili a než stačil kdokoliv cokoli říci, Marten ještě neskončil.

„Nečumte tak blbě, chápete to naprosto přesně. Dřív nebo později dojde na zabíjení a nebude ho málo. Pongu, zvláště ty si užiješ. Nic neříkejte, otočte se a běžte do hajzlu.“

Trojice se na sebe podívala a Blázen Pongovi tváří naznačil, že teď vraždit nebude. Otočili se a pokračovali v chůzi směrem k východu.

„Fakt dobrej matroš, Blázne!“ smál se Marten, když procházeli dveřmi. Ty se pak za nimi zavřely a ocitli se v tichu chodby.

„Šéfe, řek bych, že nás bude stát spoustu cizí krve, než se staneme jedničkou mezi vesmírnejma dýlerama,“ řekl Pong.

„To bude, Pongu, to bude,“ zadumaně odpověděl Blázen.

„A teď jdeme, jak říkal ten debil Marten, do hajzlu. Urgha by už snad mohla mít uklizeno a možná bude mít i nějaký obavy.“

Pong se ještě naposledy podíval na skleněný válec, kde se mezitím vyměnila tanečnice i zákazník. Tanečnice byla jakési mimozemské rasy, vypadala jako fialová ještěrka a když spustila svoje vystoupení, světlo se ztlumilo a objevil se jí na kůži světélkující vzor ve fialových, zelených, oranžových barvách, se spoustou větších či menších rotujících spirálek.

Velmi pěkná psychedelická podívaná a když došlo k vlastnímu aktu defekace, tanečnice zvedla svůj ocas, šla do podřepu a vysrala fialový světélkující objekt konzistence želé, ve kterém byla vidět nekonečná velikost vesmíru, miliardy hvězd, galaxií a vůbec celý život. Veškerá barevná želatina se rozplizla po hlavě klientově, jehož oči se obrátily v sloup a ukázaly bělmo.

„Můj vůdce, myslím, že tento člověk právě dosáhl nirvány,“ řekl Kokot.

„Myslím, že už stačilo. Jdeme,“ řekl Blázen a šel ven na čerstvý vzduch, kde mávl směrem k projíždějícímu vozu taxi.

Nastoupili a Kapitán nařídil řidiči, že má jet k letišti.

„Šéfe, trošku jsme si asi nasrali do kalhot, že jo?“ zeptal se potichu Pong.

„Těžko říct, splníme svoji část byznysu a uvidíme, jaký to bude dál. Co myslíš ty, Kokote?“

„Můj vůdce, projel sem si místní databáze a neřekl bych, že by pan Marten byl vyloženě šmėčko. Jestli spolupracuje s vládou, tak to dobře tají. Ale pro nás hrají paragrafy, protože tady se za drogy tresty smrti nedávají. Nesmí se obchodovat se všemi, ale tráva zakázaná není.“

„Otevřeme bordel!“ zasmál se hlasitě Pong.

Dojeli k letišti, Blázen zaplatil a vydali se k bráně. Prošli vrátnicí, kde ukázali čtečce potvrzení o parkování, turniket se otevřel a pustil je do letištního prostoru.

Prošli mezi zaparkovanými loděmi různých tvarů a původů, až došli k té své. Kokot dálkovým ovladačem spustil žebřík a všichni vyšplhali na palubu.

Usadili se ve svých pohodlných křeslech, Kokot zapnul motory a připravil se k odletu.

„Tady Ahmed, povolení k odletu uděleno. Víím, že se vám tady líbilo a těšíme se za týden,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Povolení přijato a Ahmede, taky nás těšilo,“ odpověděl suše Blázen do mikrofonu a vypnul vysílačku.

„Pal vocaď, Kokote.“

Kapka se zvedla a zaměřila opět podle vznášející se šipky k otevřenému východu z kopule. Prolétli otvorem a vrátili se na odvrácenou stranu města, kde půlku oblohy skrýval Saturn.

„Kokote, možná bysme se mohli trošku proletět nad měsícem. Rád bych viděl okolí,“ zamyslel se Blázen a začal připravovat svého dalšího jointa.

„Můj vůdce, na váš rozkaz. Uděláme jeden oblet a pak se vrátíme rovnou za Urgou,“ odpověděl Kokot a nastavil autopilota na vyhlídkový let. Kapka zaměřila na nastavenou nízkou oběžnou dráhu. Pod nimi ubíhaly krátery, krystaly velikosti činžovních domů vyrůstaly z povrchu a házely prasátka odraženým

světlem hvězd. Mezi tím vším se proplétaly dopravní cesty, na kterých byly vidět řady nákladních vozidel v pohybu.

Silnice propojovaly centrální kolonii pod atmosférickou kupolí s doly a průmyslovými budovami, ve kterých se zpracovávaly vytěžené suroviny.

„Šéfe, celkem brutální výhled,“ zíral z okna Pong.

„Docela jo,“ odpověděl Blázen.

„Pěkně se místní kolonie za ty stovky let rozrostla. Bývalo to kdysi takové malé zapadlé místo, kde jste mohli potkat vyvrhele ze vše koutů vesmíru,“ zasníl se Kokot.

Pokračovali ve výletu kolem Titanu. Myslím, že teď je čas na drobné zapojení fantazie a zasraně laskavý čtenář si představí filmový průlet nad krásami nebeského tělesa, jehož póly byly plné jezer zkapalněných plynů, jako byl methan, ethan nebo čpavek. Velkolepý záběr na lesknoucí se Kapku, která se za západu Saturnu vrací zpět do malé staré stanice.

Sestoupili po žebříku na zem, kde už netrpělivě čekala Urgha.

„Kde jste byli tak dlouho? Makové buchy už vychladly,“ zeptala se nevrle.

„Na dlouhý vyprávění Urgho, povím ti to u jídla. Tady všechno v pořádku?“ řekl Blázen.

„Uklizeno, vytřeno, záchod vypulírován. Nechala jsem Karlose, aby nám sem přepravil pár zbraňových systémů a generátor silového pole, který našel ve skladu v základně. Prý je tam spousta velmi zajímavých vražedných hraček. Ti dva úřední otrapové a nalezená mrtvola ve mně nevyvolali příliš dobré dojmy. Pokud tedy nevadí, Kapitáne?“

„Urgho naprosto vůbec, naopak. Zapoj je, Kokot ti pomůže. Já si jdu na chvíli sednout k počítači, podívat se do černý kroniky a do map, kde bychom mohli zkusit něco prodat. Navíc se musím zamyslet jak dál. Pongu, můžeš se vrátit na základnu, nebudeš zde už potřeba,“ rozdal úkoly Blázen.

Kapitán seděl u počítače necelou pozemskou hodinu, během které promyslel, kde sežene tolik hulení a jestli by nestálo za pokus, zkusit rozjet byznys na vlastní triko. Jenže dobře si uvědomoval, že potřebuje získat obchodní partnery a v tuto chvíli si příliš vybírat nemohl. Věděl zcela jasně, že on nebude ten, který by se snažil protistranu nějak ojet. První kroky nejsou nikdy snadný.

Další, co si dobře uvědomoval, bylo neskutečný množství obydlených světů, které potenciálně skýtaly nekonečné příležitosti. Přesně to ho lákalo. Rozepsat příběh, nechat plynout čas a myšlenky, aby na konci vykryštovalo celkem promyšlené dílo postavené na spolehlivých a jasných spoluhráčích brutální hry, která se nazývá „*prodej drog*“.

„Můj vůdce, jsme hotovi. Můžeme spustit ochranu a vrátit se domů na Zem pod zem,“ vyrušil ho z příjemných snů hlas Kokotův. Kapitán sebou cukl.

„Dobře, dobře. Začínám mít hlad,“ zvedl se pomalu z křesla a čekal, co ještě řekne.

„Můj vůdce, chcete něco říct?“ zeptal se Kokot.

„Ne. Čekám, co ještě řekneš,“ odpověděl Blázen.

„Čekám na váš rozkaz, můj vůdce,“ řekl Kokot.

„Tak jdeme, ne?“ ukončil očividně debilní zhulený rozhovor Blázen a vstoupil do transportéru. Dveře se zavřely a Blázen se opět ocitl v průhledném tunelu. Znovu mohl vidět průlet meziplanetárním prostorem, akorát opačným směrem. Domů. Světlo zmizelo a opět tu byl efekt s mlhou, otevíranými dveřmi a pocitem na blití.

„Tak vás, Kapitáne, vítám zase doma. Slyšel jsem, že je tam prej celkem živo,“ usmíval se Karlos.

„Je, příteli. Jdu se vysrat, dát sprchu a sejdem se u jídla. Ani nevím kolik je vlastně hodin,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, je přesně čas na večeři a večerního jointa s panákem dobrého absintu z mých zásob,“ zasmál se Karlos a upil z láhve.

Kapitán Blázen vyšel dveřmi a zmizel v chodbě. Displej ohlásil, že je k transportu připravena Urgha, tak se Karlos začal zase věnovat své práci a drtil další lajny. Systém je automatický, jen se mu hlavou prohnala myšlenka, že by nebylo od věci autorizovat veškerý příchozí provoz. Co kdyby nějaký magory napadlo, že by se pokusili proniknout z druhé strany. Další téma k večeři.